Старт

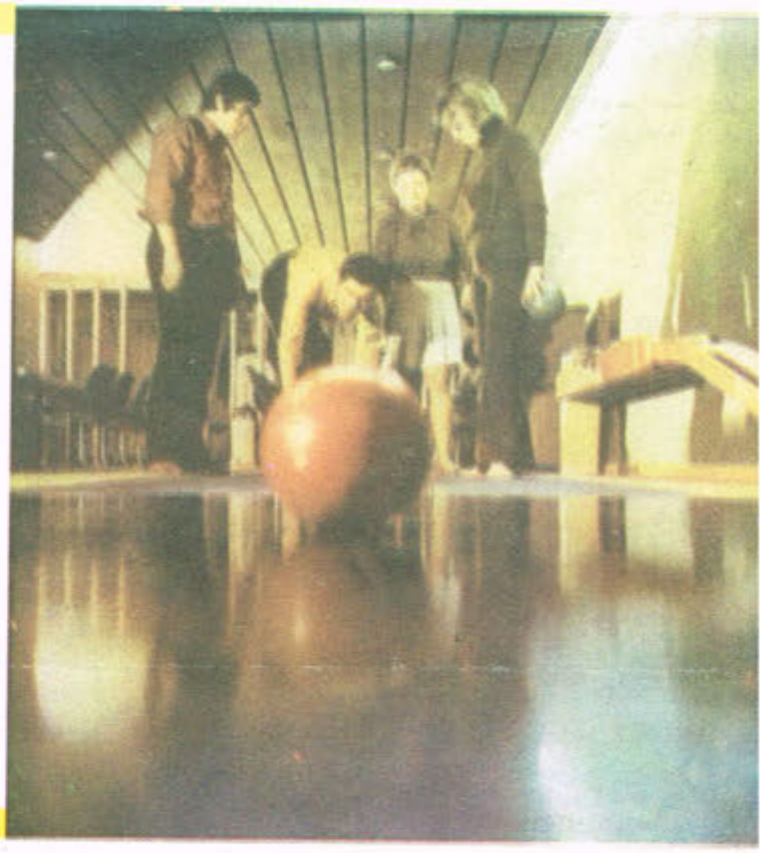
ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 125 ● 23 октомври 1973 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

КЕГЕЛБАН – ИГРА ЗА ВСИЧКИ

стр. 6

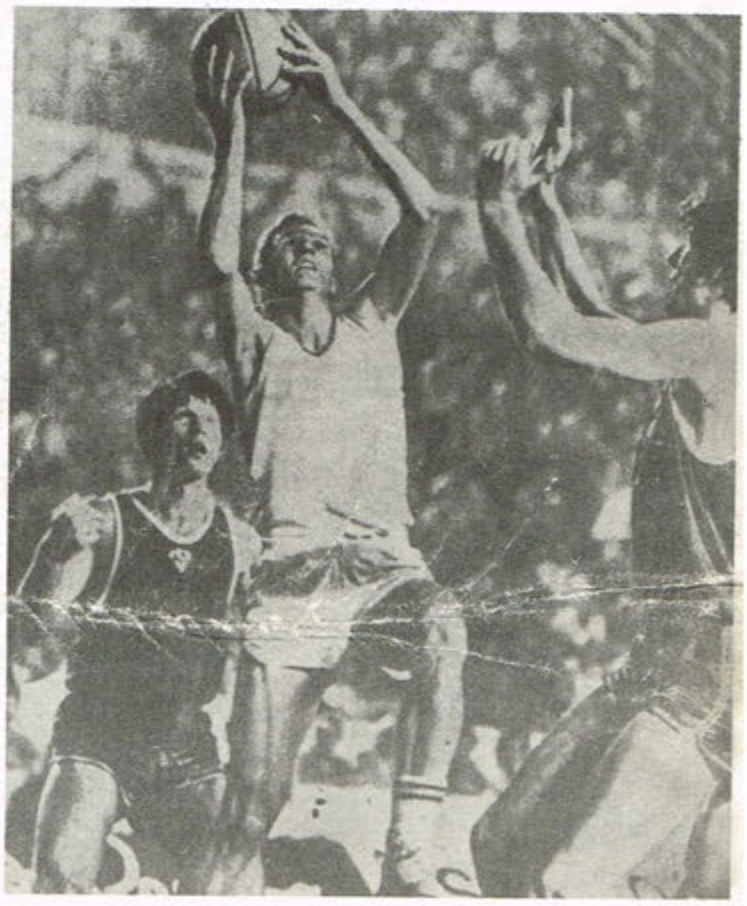
БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА'74

▲ НАЙ-СИЛНАТА ЛЕКОАТЛЕТКА В СВЕТА стр. 10

БАСКЕТБОЛИСТ № 1 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ШАМПИОНАТ стр. 11 ▼

Четвъртата републиканска спартакиада призовава на старт в своя втори етап от 1 ноември физкултурниците и спортистите от цялата страна – децата, младежите и трудещите се – за ознаменуване на 30-годишния юбилей от победата на социалистическата революция в България

стр. 8-9

ДРАМАТИЧНИ ДУЗПИ НА СВЕТОВНИТЕ ПЪРВЕНСТВА

стр. 14

БОРЦОВАТА МЕКА

Една заран бедняците от най-крайния старозагорски квартал осъмнали приятно изненадани – в двора на току-що завърналия се от "странство" техен комшия, бивш шампион по борба на Испания и настоящ комунист, Никола Ичев бил постлан един голям дюшек. А домакинът, след като се попремятал сам, извикал най-едрия от насъбралите се и направили "пехливанлък". И от този собственоръчно изработен примитивен "мепих" започва бурната си история борбата в Стара Загора. История, познала небивал разцвет в първите години след победата на Девети септември и донесла всеобщо признание, история, за съжаление отклонила се преди години от шаблона "славно минало, щастливо настояще, оптимистично бъдеще", история на едно ново възраждане. История като история – постоянна и променлива, история на един град, който бе и си остава борцовата Мека на България. . .

Въпреки желанието ми да се преборя с "шаблона" не мога да прескоча имената на първите. Не само заради историческата правда, а защото това бе едно поколение, за което дори думи като "пионери" и "корифеи" изглеждат безнадеждно крехки, за да подпрат грамадата на техните успехи. Защото зад тях стоят осемнадесетте шампионски титли на родината! Зад многократните първенци от републикански и международни състезания Динко Петров, Иван Иванов, Димитър Чифудов, М. Ахмедов и В. Стоянов, зад първия майстор на спорта по борба у нас Стоян Пенчев, зад незабравимите Атанас Аргиров, Станчо Колев (единствен "свободняк") и Стоян Бойчев, прегръщали осемнадесет пъти купата "Отборен шампион по класическа борба". И с риск да стане "поменикът" много дълъг ще продължа с имената на първия треньор на националния ни отбор бай Никола Ичев и инж. Марин Николов, на Зл. Стоянов, Т. Тонев и П. Чернаев, на чийто гръб и с чиято пот са "подписани" всички лаврови венци. Имената, които превърнаха "града на поетите" и в най-големия ни "производител" на борци от класическия стил!

Когато това победно поколение си отиде и дойде редът на "смяната", когато понижените грижи на местните органи се преплетоха с настъпилото успокоение у треньори, деятели и борци, дойде кризата. . . След като две десетилетия отборът на "Берое" бе свирил първа цигулка, сега трябваше да се задоволи (и което бе най-трудно – да свикне) с ролята на безименен хорист. Не може да се отрече, че интелектуализирането на спорта (а Стара Загора си остана без ВУЗ. . .) "прокуди" борци като П. Христов, Т. Тодоров, Б. Чифудов, световния шампион от Техеран Иван Колев, Н. Динев, с които "Берое" би надиграл всеки съперник. Но не бива зад тази "обективна причина" да скрием ориенталските обороти (както сполучливо се изрази един местен деятел), с които се работеше по това време в Стара Загора.

1 КОГАТО ОЧИТЕ НА МЛАДИТЕ БОРЦИ СА КАТО ТЕЛЕВИЗИОННА КАМЕРА, ТОГАВА ПЪТЯТ ДО ПОБЕДАТА Е КРАТЪК.

2 НЕНО ДОНЕВ – ЕДИН ОТ НОВОТО ПОКОЛЕНИЕ, ЕДИН ОТ НОВИТЕ ЛЮБИМЦИ НА ТЕМПЕРАМЕНТНАТА СТАРОЗАГОРСКА ПУБЛИКА, КОЯТО. .

3 . . . ЖАДУВА ЗА ГОЛЕМИ БОРЦИ, ГОЛЕМИ СЪСТЕЗАНИЯ И . . . ГОЛЯМА, ПРЕДСТАВИТЕЛНА ЗАЛА.

4 И ТОЗИ ПРОТИВНИК НА ПАНАЙОТ ГЕОРГИЕВ ЩЕ НАПУСНЕ ТЕПИХА С НАВЕДЕНА ГЛАВА.

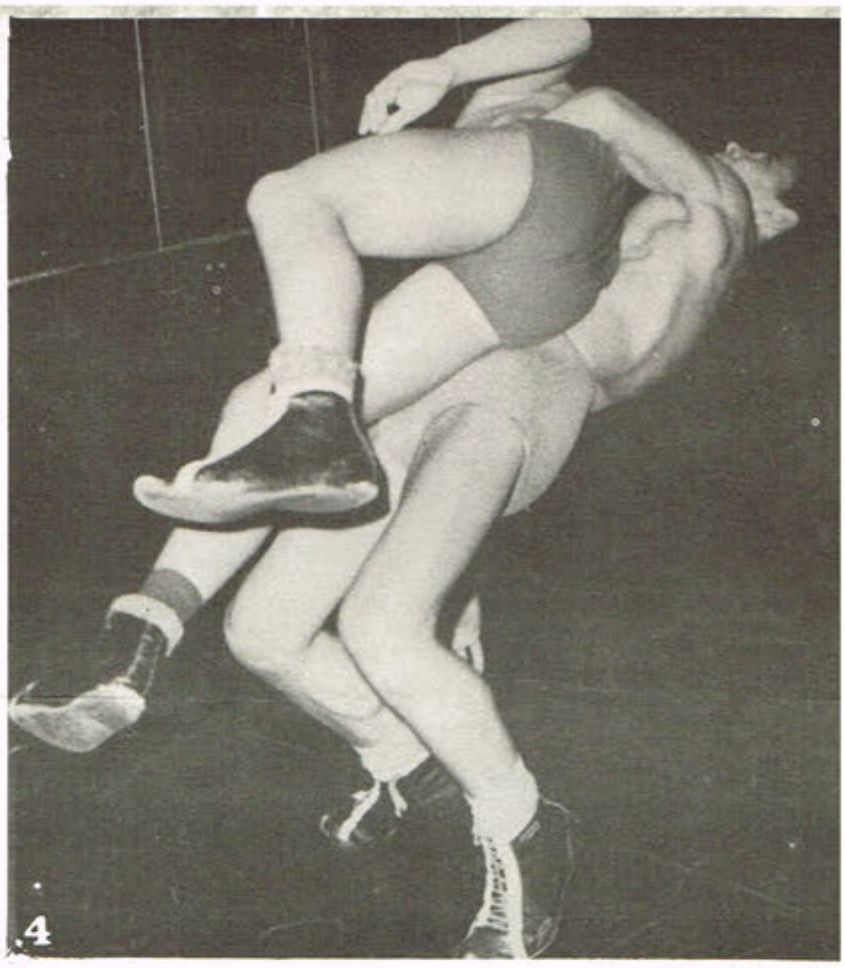
Снимки: Бончук АНДОНОВ

За чест на старозагорци те бързо "превключиха на нова вълна" и в къс срок извършиха значителна организационна работа с определено практически характер. Настъпиха промени, тези, които останаха, се убедиха, че трябва да се работи по новому. И макар предишните успехи да остават далеч напред, свежият полъх вече се чувствува – "класиците" отскочиха на 5-о място (изключително добра работа на младия треньор Кольо Узунов!), дадоха след едно "тъй дълго отсъствие" и индивидуален шампион – Л. Шурупов.

Тук трябва да направя пауза, не само защото става дума за бъдещето на старозагорската борба (която интересно защо винаги е с превес за класическия стил), но и поради новата стратегия на местните дейци: да се "произвеждат" толкова елитни борци, че да има и за другите, и за "Берое". Стратегия правилна и съобразена с големите възможности, опитните специалисти и добрите традиции. И при подрастващите "кривата на развитието" все повече се изправя, все по-силен става напорът на момчетата на засл. треньор Й. Енев и треньорите П. Драганов и К. Антонов към републиканските върхове. И за да не бъда голословен – тази година утрешният ден на старозагорската борба получи 14 златни, 8 сребърни и 3 бронзови медала.

Искам да завърша с това, с което обикновено започва развитието на даден спорт – материалната база. Един отговорен деятел от БФБ откровено заяви: "И десет салона да има в Стара Загора, и десетте ще бъдат пълни с тренировки." А когато притежаваш само два (по един за стил), които не позволяват нормална подготовка? Когато не всички щедро отварят вратите на училищните салони, като директорите на Ветеринарния техникум и Строителното училище? Когато трябва да се мисли и за новооткритото спортно училище, което провежда занятията си в същите два салона? Разбира се, когато след половин година бъде завършено разширението на градския стадион, борците ще получат още два големи салона. Но и тогава за хилядите запалени почитатели на борбата място едва ли ще има, и тогава големите състезания ще минават "инкогнито" за една публика, неведнъж доказала непреходната си любов към този спорт. Защото в Стара Загора "още" няма зала като "Диана" и при борби афиши не се пускат. . .

Асен ВИДЕНОВ
наш пратеник

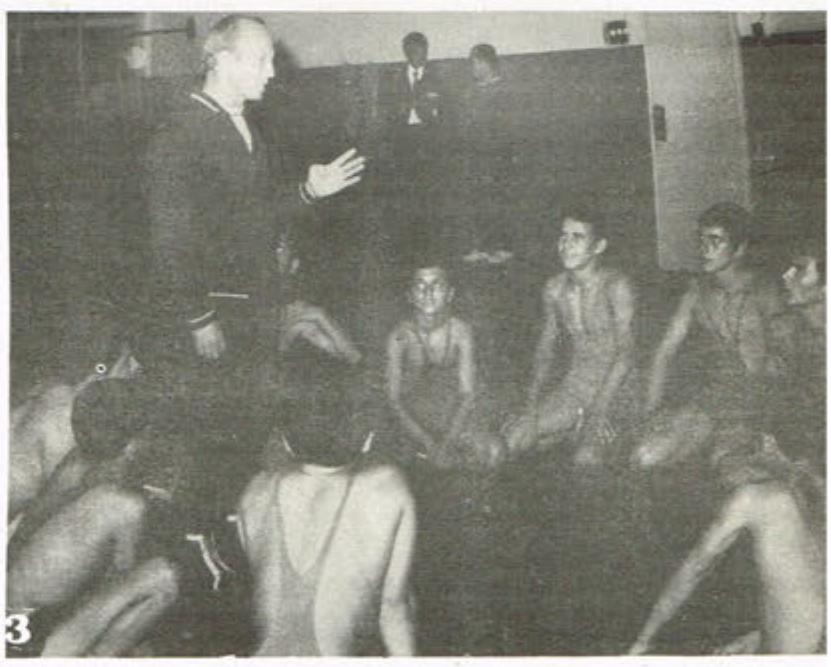
ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЗА ЛЮБОВТА

Не, този път не става дума за нашумелия едноименен съветски игрален филм с обаятелната Татяна Доронина. А за преобразяващата сила на една друга любов – любовта към спорта. И макар че случаят, който ще разкажа, е твърде обикновен, твърде "банален" и не предизвиква така жадуваните от всеки журналист "ах" и "ох", той ни кара още веднъж да се замислим и да повярваме. Да повярваме в спорта...

...Отрано малкият Панайот останал сирак. И както се случва, скоро "стъпил на гнило", а краят на детските лудории от този вид е един – трудово-възпитателното училище. Въпреки грижите на Възпитателите успехът му едва мъждукал, рядко прескачал над тройката. Тъкмо когато Панайот Георгиев щял да бъде обявен за "безнадежден случай, един човек повярвал в него. Треньорът по борба Петко Драганов харесал смелостта, с която Панайот излизал срещу по-големите момчета, и го завел в залата за борба. За три години съвместна работа от "безнадеждния случай" не остана нищо – Панайот е вече отличник, учи в "редовно" училище, а на републиканското първенство на бърза ръка тушира противниците си и освен златния медал отнесе в Стара Загора и признанието на всички за най-техничен борец сред "класиците" от младшата възраст.

И никой не се учуди, че първата целувка на победителя бе за Петко Драганов...

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ българският национален футболен отбор победи в Острава отбора на Чехословакия с 1:0. Това беше времето на двойните и тройните срещи ("А" и "Б" съставите плюс юношите на двете страни). Седмица преди този мач в Берлин, по случай 10-годишнината от създаването на ГДР, нашите национали завършиха двубоя си с "А" отбора на ГДР нерешено – 1:1, и затова гостуването в Чехословакия се очакваше с голям интерес. Защото българските футболисти след неуспеха си да се качат на влака за Стокхолм твърдо бяха решили да не изпуснат самолета за Чили и отрано започнаха подготовка за следващото световно първенство.

. . . Стадион "Клемент Готвалд" е препълнен – 45 хиляди зрители нетърпеливо

очакват появяването на двата противника. Никой не скрива увереността си в днешната победа на своите любимци, на българските гости най-запалените жители на Острава показват петте пръста на едната ръка. И въодушевени от бурната подкрепа на публиката, чехословашките национали яростно щурмуват вратата на Найденов. Редят се красиви плетеници, бързи "улички", силни удари отблизо и далеч. Но вездесъщият и в този мач български вратар е непробиваем. Отлично играе и защитата (особено Ив. Димитров), бързо разгадава комбинациите на Масопуст, Шерер и Кадраба, а напред Миланов и Колев често поставят в шах своите пазачи. В 25-та мин. неудържим пробив на Г. Димитров завършва с удар в гредата и находчивият Миланов (колко решителни голове отбеляза този футболист!) посреща отскочилата топка и с глава от упор я забива в мрежата – 1:0 за България!

Опитите за обрат на домакините са неуспешни и въпреки "окопаването" на българите пред героя на мача Найденов последният съдийски сигнал "подпечатва" нашата победа . С успех за България завършва и срещата на "Б" отборите в София – 2:1.

Съставът на победителите в Острава: Найденов, Ракаров, Манолов, Ив. Димитров, Божков, Ковачев, Миланов (Г. Стоянов), Г. Димитров, Панайотов, Ко. (Дебърски), Диев.

На снимката: Иван Димитров (с 6 фланелка) в една от успешните си защ ни акции.

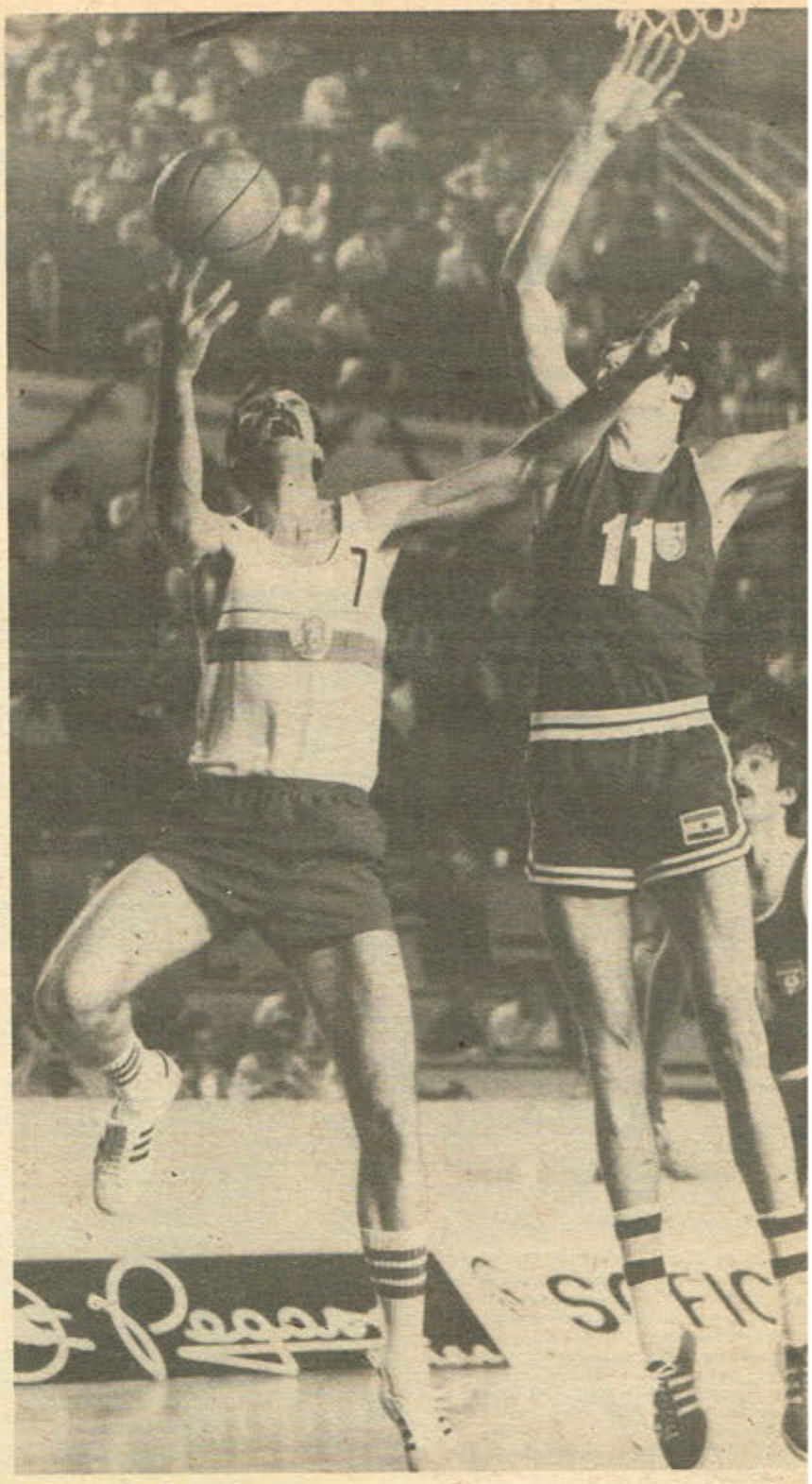
Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ
Пощенска кутия 797
Тел. 87–71–62, телекс 22–736

Редакционна колегия: главен редактор–Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление Георги МАРКОВ
Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

МОГАТ ЛИ ПОСЛЕДНИТЕ ДА СТАНАТ ПЪРВИ?...

Завършилото неотдавна XVIII ев-ропейско първенство по баскетбол за мъже отново донесе на България мяс-то в шестицата на континента. Но наедно с това – и констатацията, че успехът на отбора се дължи главно на 2-3 играчи от действителна меж-дународна класа, че останалите не отговарят (а някои са направо твър-де далече) от съвременните изиска-ния на играта. При това става дума за състезатели, отдавна прехвърли-ли възрастта на надеждите (наши-ят отбор е с най-висока средна въз-раст измежду 12-те финалисти). Така че занапред други хора трябва да поемат отговорността и в бъдеще да класират българския бас-кетбол в челото на европейската и на световната ранглисти. Естес-твено е те да дойдат от редиците на детско-юношеския баскетбол и по-точно от елитния резерв – юношес-кия национален отбор. Но пълният с надежди поглед към подрастващите открива повече повод за загриженост и тревога, отколкото за сигурност и оптимизъм. Не само поради красноре-чивия факт, че в последните 3 години юношеският национален отбор е "подкрепил" мъжете с един-един-ствен състезател – 22-годишния Р. Пейчев. А също така (и много повече!) поради качеството на игрите и кла-сирането на сега подготвяния ре-зерв: последен (12-то място) на евро-пейското първенство в Задар (1972), три пъти последен (5-то място) на три поредни балкониади!

Ще могат ли последните при юно-шите да станат сред първите при мъжете? Не едва ли, а определено – не! Защото виждаме тези, които преди 10 г. бяха четвърти сред евро-пейските "надежди" (Ам. Голомеев, Г. Христов, Хр. Дойчинов, Ив. Киров и, другите сегашни национали), с какъв труд се задържат сред елита на Ев-ропа. Защото сме свидетели на бурно по развитие на играта във всесвет-ски мащаб и също така – на нашето постоянно и застрашително изоста-ване от тези темпове...

Още анализът на републиканските прояви подсказва ниското качество на попълненията, поради което в елитната ни мъжка група нуждата от "свежа кръв" става все по-остра. През миналия сезон от 138 състеза-тели 36 (27%) са между 19-22 г., 47 (34%) – между 23-26 г. и 55 (39%) – над 27 г. А в състава на групата участвуваха 3 студентски и 3 воен-ни отбора – една предпоставка (за жалост – само предполагаема...) за нейната младост. Нека допълним са-мо, че огромната част от младите направо се сраснаха с резервната скамейка, защото възможностите на Кр. Кръстев, П. Шуранов, В. Райков-ски, С. Златев, Вл. Радославов и мно-зина още техни връстници са доста-тъчни само за бъдещи надежди, но не и за място сред мъжките петорки. А международните изпитания направо ни убедиха в точната и правдива оценка на европейската спортна преса, която след V първенство на Европа за юноши охарактеризира играта на нашия отбор като демо-дирана, овехтяла, лишена от типич-ните черти на съвременния бас-кетбол. Какъв жесток, но напълно заслужен плесник, който трябва да бъде адресиран до всички препода-ватели, треньори и методисти, за да напомня за необходимостта от строга оценка (и преоценка!) на еже-дневния труд на специалистите в областта на детско-юношеския бас-кетбол. Защото

ГАРАНЦИИТЕ ЗА ПРЕЛОМА

що се отнася до материалните ус-ловия, са до голяма степен налице (и продължават да се подобряват). Се-га страната ни разполага с 2362 пло-щадки, 83 салона и 19 зали за баскет-бол, които целогодишно са на разпо-ложение на над 10 000 запалени и все-отдайни деца и юноши. Голяма част от тази материална база е обо-рудвана с необходимите уреди и съо-ръжения, с което се създават пред-поставки за по-съдържателна и ефек-тивна учебно-тренировъчна работа. Самата подготовка и усъвър-шенствуването на младото баскет-болно поколение е поверено в ръцете на 14 преподаватели в спортните училища, 46 преподаватели в ССШ, 40 преподаватели в ДСШ, 45 щатни и 67 хонорувани треньори във физ-културните дружества. Настъпиха редица промени в организационната структура на звената за развитие на детско-юношеския баскетбол: от-криха се средни спортни училища, ка-

ДВАМА ДОВЧЕРАШНИ ЮНОШИ: В. РАЙКОВСКИ И В. МАРКОВ (С ТОПКАТА), КОИТО ЧАКАТ СВОЯ ШАНС ПРИ МЪЖЕТЕ. РАЙКОВСКИ – В ЦСКА, А МАРКОВ – В "ЛЪСКОВ" (ЯБ).

то през новата учебна година 87 но-воприети млади баскетболисти ще ползуват учебната и спортна база на училищата в Русе, Варна, Плов-див, Плевен, В. Търново, Бургас, Хас-ково и Стара Загора; израз на новия подход към проблемите на спорт-ното майсторство са и спортните интернати в Ботевград и Кюстен-дил; стабилизирана бе дейността на 27-те ССШ – основно звено за подго-товка на високоразредни баскет-болисти. Намери приложение след двегодишно експериментиране един-ната програма за спортна подго-товка по баскетбол, която по своята същност представлява ос-новен документ за целите, задачите, средствата и методите за организи-рано достигане на високи спортни резултати; създаден бе единен спорт-ен календар, съобразен с анатоми-ческите, физиологическите и психо-логическите особености на отделните възрастови групи.

Когато са налице основните предпоставки за постигане на високо спортно майсторство: база, кадри, организационна структура, единни изисквания и усъвършенствуван ка-лендар, когато всичко това е подкре-пено от масовото развитие на игра-та сред учащите се, тогава главна, ако не и единствена причина за неблагополучията трябва да се тър-си в ниското качество на учебно-тренировъчната работа, в слабата

ЕФЕКТИВНОСТ НА ТРЕНЬОРСКИЯ ТРУД

В полза на това "обвинение" свиде-телствуват и двете основни нап-равления, в които най-ярко личи изос-таването на нашите млади баскет-болисти в последните години: слабо-то развитие на двигателните качес-тва, недостатъчната функционална подготовка и понижената работо-способност, поради което е невъзмо-жно да се откликне на постоянно развиващия се процес на интензифи-кация на играта, а също така в пос-редственото равнище на индивиду-алната техника в защита и напа-дение, което ограничава игровите възможности за пълноценно участие в предълно активизираната игра.

Ето някои данни за един от най-де-фицитните елементи в играта на отборите ни – борбата под кошове-те, – който същевременно е и ярък белег за атлетизъм: на последния, XII фестивал за юноши в Ямбол средно ов ладените топки в защита са под 50%, още по-плачевно е състоянието на борбата под коша в нападение, където процентът за различните възрастови групи се движи от 14,7 до 23,2 процента. На балканиадата за юноши в Ботевград нашият от-бор е на последно място по този по-казател (22,6%) при 44,5% на Турция и 43% на Югославия. А на европей-ския шампионат в Задар в 7 срещи България е отбелязала само 49 т. от повторна атака (по 7 т. на мач), а е получила по същия начин 135 т. (по 19 на среща)!

Проблемът за физическата подго-товка съвсем не е нов. Но поради по-върхностното отношение на специ-алистите към този основен раздел на спортната тенировка се стига до там, че дори националните състеза-тели, които владеят добре техни-ческите похвати и си служат доста рационално с тях във вътрешните прояви, срещу превъзхождащ про-тивник в международните срещи рязко увеличават техническия си брак поради неравностойност в бър-зина, отскокливост, специална лов-кост и скоростна издръжливост, които се оказват решаващи за ре-зултата. В тази връзка е типичен примерът с някои национални състе-затели, които при годишен обем спо-ред изискванията на федерацията, имат минимален прираст по някои показатели: В. Тасев при 271 трени-ровки и 668 часа при обхождане на 8 препятствия без топка има прираст от 0,3 сек. за 2 г. и не е напреднал в скока на дължина от място – 263 см! Когато обемът е налице, а резулта-тите липсват, изводите се налагат без много коментари...

В усъвършенствуването на инди-видуалната техника през последни-те години се появиха съвсем малко нови елементи. Основното й разви-тие се осъществява в

КАЧЕСТВЕНО ОТНОШЕНИЕ

И тъкмо затова още по-непростимо е занемаряването на такива основни прийоми като ловенето и подаването. Като последица от него от правените 15–32 грешки на мач по време на фестивала 71,7% са от ловене и подаване, а на балканските игри юношеският ни отбор отгла-ви класирането по брой на грешки-те, като 74,6% са от липсата на тези азбучни сръчности. По отноше-ние на стрелбата в коша при на-расналия брой на хвърлянията (77 опита на Югославия при 62 на Бълга-рия на първенството в Задар) и при увеличените опити от средно и да-лечно разстояние (средно 2:1 в тяхна полза за всички отбори и дори 3:1 у Италия) е съвсем ясна нарасналата роля на точните попадения. Но на XII фестивал процентът на точност у ЦСКА "Септ. знаме" е 39,9, у "Лев-ски–Спартак" – 39,6, у "Тракия" (Пд) – 39 и при тази плачевна резултат-ност у челните ни отбори не могат да бъдат изненада и данните на на-ционалния отбор – 38,7% на балка-ниадата и 28% на турнира "ДРУЖ-БА". Както и някои индивидуални "бисери": Ст. Николов – от 7 опита нито един сполучлив, Л. Михайлов – от 22–3 успешни (13,6%), Д. Доков – от 15–3 (20%) и т. н. . . Нито е въз-можно (пък и едва ли е необходимо) подробно да се анализират всички компоненти на играта. Достатъчно е да се спомене, че изоставането в тях е не по-малко. И което е най-важно – че то е тотално. Защото щом примерите с най-добрите ни юношески отбори и състезатели мо-гат да послужат за подходяща илю-страция, то какво остава да се каже за останалите?...

Но едно може и трябва да се каже още веднъж: главните виновници за кризисното състояние на нашия дет-ско-юношески баскетбол са тези, в чиито ръце е поверена подготовка-та и усъвършенствуването на мла-дото баскетболно поколение! Както и това, че намирането на подходящи пътища и средства за активизиране на трудовото и творческо начало у немалката армия от 212 преподава

ЕДИНСТВЕНОТО ЮНОШЕСКО ПОДКРЕПЛЕН НА МЪЖКИЯ СЪСТАВ – Р. ПЕЙЧЕВ (7) В ДВУБОЯ КР. ЧОСИЧ (11–ЮГ).

тели и треньори е главният про-лем пред Българската федерация баскетбол.

Петър ХАДЖИЙСК

ПРИНОСЪТ НА ЮНОШИТЕ-НАЦИОНАЛИ

Данните от XI балканско първенство по баскетбол за юноши, състоя-ло се от 8 до 12 август т. г. в Ботевград, показват приноса на отдел-ните играчи за класирането на отбора на. . . последното, пето място:

№	състезател	стрелба в коша				нак. уд.		точки	общ. т.		време
		близо	средно/далече	общо	%	изпъл.	%		з.	н.	
4	Арабаджийски тр. Николов	5/2	6/5	–	11/7	63	6/4	66	18	7	3	6
5	Михайлов тр. Костурков	16/8	10/1	12/2	38/11	29	8/7	87	29	8	1	8
6	Кръстев тр. Иванов	–	1/0	2/0	3/0	0	–	–	0	2	–	6
7	Коцев тр. Войнов	2/1	11/6	16/2	29/9	31	–	–	18	4	–	7
8	Илиев тр. Ничов	–	–	–	–	–	–	–	0	–	–	2
9	Вълчев тр. Влаев	9/4	3/0	–	12/4	33	14/7	50	15	5	4	9
10	Генов тр. Ничов	13/7	–	26/8	39/15	38	8/5	62	35	5	2	17
11	Тасев тр. Войнов	2/1	5/1	10/4	17/6	35	2/1	50	13	1	2	4
12	Наков тр. Зарев	2/1	5/2	7/3	14/6	43	–	–	12	3	1	5
13	Евтимов тр. Симанов	3/1	1/0	–	4/1	25	2/1	50	3	5	2	6
14	Доков тр. Войнов	23/12	13/3	2/0	38/15	39	2/0	0	30	12	9	12
15	Колев тр. Попов	20/10	12/6	8/5	40/21	52	10/7	70	49	19	10	12
	О б щ о	95/47	67/24	83/24	245/95	39	52/32	61	222	83	34	94
	процентно	49,9	35,8	28,8						68,5	22,6	23,5

ДАЛИ СИЛИТЕ СА ТОЛКОВА ИЗРАВНЕНИ?

етият кръг на първенството на "А" РФГ приключи със своеобразен рекорд: ем от осемте срещи завършиха наравно и само водачът (макар че и той бе зо до равенството) спечели две точки, сякаш за да докаже правото си на на позиция.

езултатите в кръга естествено насочват към въпроса, дали силите в гру- а са наистина толкова изравнени. Трудно е да се каже изведнъж. . . Но е рно, че робуването на домакинството става все по-рядко явление; че пре- ането за срещата с Португалия е било използувано по различен начин от елните състави. . .

една чудесна новост: съдиите незабавно вдигат жълт картон за атака в ба. Това трябва да се утвърди!

IX КРЪГ

"Етър"	– ЦСКА "Септ. зн."	1:1
"Спартак"	– "Локомотив" (Пд)	0:0
"Славия"	– "Берое"	1:1
"Пирин"	– "Миньор"	1:1
"Тракия".	– "Локомотив" (Сф)	0:0
"Янтра"	– "Ботев"	1:1
"Черно море"	– "Академик"	2:2
"Левски-Спартак"	– "ЖСК-Сп."	3:2

ДУЗПА В КРАЯ НА МАЧА...

... Някой на стадион "Ивайло" се шегуваше, че ЦСКА "Септемврийско знаме" играе така срещу "Етър", за да заблуди разузнавачите на "Аякс". Шегата си е шега, но трудно можеше да се намери друго обяснение за възприемането от армейците точно на онази схема, която като правило прилагат... техните съперници. Армейците заиграха с пет защитници; двамата от средата на терена като правило се придържаха към мях; напред бяха оставени (от дясно на ляво) Марашлиев, Жеков и Денев. Преливането от линия в линия или не се осъществяваше, или ставаше така бавно, че не можеше да наклони везните; дори Б. Колев и Зафиров, които при други случаи никога не стоят пасивни, само епизодично тръгваха в атака. И играта естествено не вървеше – нападателите не съумяваха да направят нещо сериозно (Марашлиев грешеше и често изпадаше в засада, Жеков до края на мача не отправи сериозен удар, Денев приключи "парада" след 15–20 силни, наистина много силни минути), отзад подкрепата бе анемична.

"ЛЕВСКИ-СПАРТАК" – "ЖСК-СПАРТАК": ВОДАЧИТЕ ЛИКУВАТ(1) – ТЕ ВОДЯТ С 3:2; А ЗА ПЪРВИ ПЪТ ТЕ ПОВЕДОХА СЛЕД ГРЕШКА НА ВРАТАРЯ БОЕВ, ТОКУ-ЩО ЗАМЕНИЛ ЗАФИРОВ, ИЗПОЛЗУВАНА ОТ ПАНОВ (2).

"ЕТЪР" – ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ": ПРЕЗ ВТОРОТО ПОЛУВРЕМЕ ТАКИВА "ТАНЦИ" ПРЕД ВРАТАТА НА ДОМАКИНИТЕ ИМАШЕ МНОГО (3).

"СПАРТАК" – "ЛОКОМОТИВ" (ПД): БОНЕВ И ТОЗИ ПЪТ БЕ СЛЕДЕН ПОСТОЯННО. И НЕВЕДНЪЖ – ОТ ДВАМА ДУШИ (4)...

Снимки: Янко ГЪРОВ,
Емил МАНДЖАРОВ,
Георги ДОЙЧИНОВ

Изобщо армейците се чувствуваха на терена като дошли на официален прием с чужди смокинги...

И затова не бе никак чудно, че амбицираните и мобилизирани домакини, чиито възможности (това едва ли трябва да се доказва) са далеч по-малки от шампионските, поддържаха равенство и постепенно започваха да създават опасни голови положения. Армейците успяха неколкократно да се измъкнат "сухи" при сериозни опасности, но един силен удар от въздуха на лявото крило Петров направи безпомощен и Йорданов.

Така дойде почивката, а през нея шампионите като че свалиха чуждите смокинги. Те влязоха в собствената си "кожа", в собствения си стил, тръгнаха, с една дума, в атака. Всички, та дори Зафиров, Пенев и Василев вече мислеха за вратата на съперника; Янков бе заменен с "истински" нападател (Атанасов), армейската "преса" притискаше "виолетовите" по всички части на терена.

Тук обаче ЦСКА "Септемврийско знаме" търсеше често неприсъщи на отбора ходове (топката неведнъж бе вдигната пред вратата на "Етър"!..), стигаше до опасни разбъркания, но не можа да си осигури истински голови положения. И минутите течаха неумолимо... Тогава дойде и решителната 86-а минута, когато съдията Матеев отсъди дузпата, която предизвика много вълнения и на терена, и на трибуните най-малко заради това, че арбитърът (направил и преди това ред дребни грешки, които не влияят на хода на мача, но постепенно наелектризират обстановката) не бе категоричен, допусна онова забавяне от десети от секундата или секунда, което не остава незабелязано от играчи и зрители и издава колебанието и вътрешната неубеденост на съдията в собственото му решение... Етърци тръгнаха да протестират (всичко приличаше твърде много на групов протест!...) дълго не позволяваха изпълнението на дузпата и Матеев едва ли щеше да се справи с положението, ако не бяха някои по-трезви глави сред домакините и най-вече техният капитан Чакъров.

... После Б. Колев реализира дузпата, фиксира крайното 1:1, което трябва да подскаже на армейците, че единственият "удобен" за тях стил е нападателният, че на тях не прилича да отстъпват доброволно инициативата другиму!

* * *

И друг път е ставало дума за публиката на стадион "Ивайло". Този път интересът не бе от най-големите, част от местата останаха свободни, но тези, които бяха по трибуните и... пистата, се отличиха с активно и непристойно поведение. Към помощник-съдията Б. Чакъров, направил някои елементарни грешки, полетя камък, после бутилка; пак (В края на мача) към помощниците тръгваха зрители с твърде войнствени намерения. Това налага вече по-сериозна охрана. Иначе може да има нежелателни последици...

Митьо ЕКСЕРОВ

ПОБЕДАТА НЕ ИДВА САМА!

ъдерът бе в изключително благоприя- о положение. Знаеше резултатите от ролюбиво" завършилите мачове в съ- та, познаваше и зъбите на своя съпер- и полусъименник от Варна, играеше своя стадион. Бе натрупал и самочув- вие от предишните победи и може би това в началото на срещата заигра с строение, сякаш ЖСК "Спартак" сам се предаде.

то уви, във футбола и най-лекият мач малко труден!

ък и нещата не се развиха в полза на акините. Хлъзгавият терен даваше единство не на техничните прояви, а по-борбените, по-амбициозните, кои- се стремяха към опростена и ра- нална игра с топката. Варненските болисти не се затвориха в черупката за тяхна чест не потърсиха частичен ех с някаква глуха защита. Нападате- ите им не се поддадоха на паника и ред Минчев, Колев, Киряков, помагани често от Фажев и Гончаров, равиха впечатление с добро имодействие и приятна игра. Незави- но че и двата гола на гостите бяха белязани от статични положения – ков – от фаул и Минчев – от дузпа, създадоха и други интересни момен- . в които Стайков трябваше да де- стрира умението си на вратата.

Футболистите в синьо показаха на а пъти – при 0:1 и при 2:2, че преодоля- т успешно една стара миналогодишна лест, когато всеки неблагоприятен за х резултат ги изваждаше от релси- . В този мач успяха да наложат воля- си над противника, а когато дойде равителният гол от дузпата, просто втурнаха в атака с огромно желание боюване. Именно в тези моменти се кроиха силните личности, водачите в бора, които с играта и поведението донесоха успеха – Жечев и Стоянов. акваната победа бе постигната, но не екома. Атаките на "Левски-Спартак" дават впечатление за непрекъснато игрово и териториално надмощие и въпреки това всички играчи на първа линия не умеят да нанесат с достатъчно умение и в най-подходящия момент удар към противниковата врата. Войнов не се чувствува удобно на лявото крило. Заплита се в собствените си ходове и често усилията му отиват на халс, Миланов (по навик още от "Академик") е свикнал по-често да очаква адресираните към него топки от крилата и на новото "местожителство" се приспособява трудно към повече комбинации с тези, които го следват във втория ешелон. Панов трябва да преодолее завладялата го инертност с по-голямо старание, защото изпълнява твърде важна роля в отбора и от него се очаква много.

Публиката получи възможност да изяви своята емоционалност най-вече в момента, когато Богдан Пеев отсъди дузпа в полза на "ЖСК – Спартак". Имаше ли право? Въпрос на тълкуване! Ивков твърди – "Всичко стана неволно, при подхлъзването". Съдията – "докосна топката след падането и попречи нападателите да играят". Имаше и други моменти, в които Б. Пеев, малко смутен, малко прибързано и неуверено отсъждаше спорни положения.

Срещата "Левски-Спартак" – "ЖСК – Спартак" донесе единствената победа в деветия кръг, който ще се запомни с шахматните резултати, характерни за някой гросмайсторски турнир. Така "Левски-Спартак" увеличи с още една точка своя аванс.

Димитър ДЖАРОВ

БЕЗ ГОЛОВЕ, БЕЗ ОВАЦИИ

остуването на пловдивския "Локомо- в" в Плевен започна при неочаквано б интерес от местните зрители. А не ки ден можеш да видиш "сребърната" та на лисабонския голмайстор Бонев. вен това в играните досега осем мача партак" е бил само три пъти домакин. ри очаквано голям интерес от бъдещи- съперници на пловдивчани – на ста- он "Спартак" присъствуваха начални- на "Хонвед" Имре Коморой и техник унгарския клуб, който направи видео- ис на мача, тук бе и старши треньо- на "Левски-Спартак" Д.Дойчинов. Те аче едва ли останаха доволни и с пълни ечатления, защото в много малко ми- ти "Локомотив" бе "Локомотив"...

Нулевото реми бе, както се казва, бое- . Деветдесет минути остро нападате- футбол, неизбродими положения, кога- голът наистина висеше на косъм. Но нката не премина гол-линията (краси- и рядко сигурна игра на двамата вра- тари) и публиката, която постоянно бе на "крака", отнесе овациите си обратно у дома. А можеше (и трябваше) този емоционален мач да завърши резултатно!

И не можеше да бъде другояче, щом на "диригентските пултове" стояха Бонев и Барзов, които миналата събота показаха на какво са способни срещу португалския елит. До голям двубой между тях не се стигна, защото Бонев, изглежда, имаше "почивен" ден. И макар че прекият му и доста твърд "телохранител" Колев не успя "да му вземе страха", в действията на капитана нямаше мощ и свежест. Пък и двата му "боневски" удара Уруков виртуозно спаси. . .

С puck да бъда обвинен в пристрастност ще кажа, че и този път малкият Барзов игра като голям футболист и затвърди убеждението ми, че е едно от най-големите ни футболни обещания. Бе умел "регулировчик" в средата на терена, самоотвержен защитник и опасен нападател с далечните си поразяващи изстрели. Добре, че младият Андреев пази така, че въпросът ми, защо не играе Бончев, така и остана излишен. Затова, ако трябва да отговоря защо голове (и овации) няма, трябва да започна с неговото име.

Споменах за силните прояви на двете нападения. В "Локомотив" най-осезаемо дърпаха "мязата" постоянно немирното шило Г. Василев и бързоногият М. Георгиев, които имаха зад гърба си находчивия и съобразителен Иванов. Трите компенсираха с много физически усилия бледата и пълна с грешки игра на съотборниците си, сред които особено безпокои крайната защита – никой от играчите с номера от две до шест включително не заслужи дори и тройка. . . А в нападението на "Хонвед" има къде по-изкусни стрелци! В отбора на "Спартак" повече се очакваше от бившия "академичен" дует Минков – Даковски. Дузината "английски" пробиви на крилото обаче така и не донесоха победен гол – в центъра Челестинов и Минков по правило закъсняваха с един миг и Андреев спокойно ловеше отлично центрираните от Даковски топки.

Асен ВИДЕНОВ

КЪДЕ ОТИВА «СЛАВИЯ»?

"Славия" – "Берое". Имената ангажираха. Зрителите идваха с надежда да видят нещо интересно.

Но останаха разочаровани. Особено от представянето на "Славия". С основание си задаваха въпроса: какво става с този тим? Миналия сезон все пак се добра до някаква челна позиция, очакваше се, че през новия ще се развие още повече. . .

В събота тимът бе под всякаква критика. Не можем да предположим, че предварително не е внушена някаква тактическа идея на състезателите. Но на терена не се виждаше да се върши нещо смислено. Просто като че ли всеки играеше каквото си знае и каквото си иска и разбира се, без успех. Всички се надпреварваха да подават неточно топката, но в това никой не можа да отнеме първото място на Желязков...

(Да отворим скоби и да запитаме младежа: какво става с него? Дойде в "Славия", посрещнат с големи надежди, имаше качества да стане добър футболист, привлече дори вниманието на треньорите на младежкия национален отбор. И ето – вместо да се издига, от ден на ден запада. Добива се впечатлението, че дори е забравил и онова хубаво, което знаеше. Имаше неприятности с тестта на Купър, нарушения на дисциплината... Спадането не е без причина. Жалко, много жалко!)

Всъщност онова, което правеше тима на "Славия" достоен за съжаление – то бе неговата безжизнена, бездушна игра. Сякаш единайсет души бяха излезли да отбият една тегоба. Никакъв плам, никаква амбиция, никакво съсредоточаване (колко пъти лековерно нападателите изпадаха в засада!..). Тимът се бе превърнал в някаква сива, аморфна маса. От време на време изключение с енергично действие на Шаламанов или Евтимов – и това бе всичко! Но забележете, че става дума за защитници. Халфовете, нападателите ги нямаше никакви – и това даваше отпечатък върху целия образ на отбора.

"Тимът, изглежда, се е убедил, че е загубил шансове за челно място, и се е отпуснал" – изрази предположение един зрител. Хубава работа! Ако той изпадне в такова състояние в началото на сезона, когато тепърва всичко започва, какво ли ще бъде накрая?. . .

В този мач "Берое", без да блести, все пак изглеждаше по-добре от своя съперник. Особено през първото полувреме. У него поне се виждаше игрова идея, организация. Виждаха се и по-ярки индивидуалности – един маневрен, бърз Димитров, един борбен и винаги опасен Петков, един енергичен Желев, който едва ли не сам се разправи с всички противници в средата на терена и през когото преминаха много топки. Нападателите поставиха няколко пъти в сериозни затруднения Шаламанов и Цолов.

Във втората част "Берое" направи грешката, правена от много други, да се отдръпне в глуха защита при първия по-силен натиск на противника, да остави напред само Димитров. В този период получи гол, изпадна и в други критични положения. После отново се разгърна, направи тактическа смяна (Бончев – Киров) и постави по-голямо ударение върху атаката. Изравни, създаде още някое и друго положение за гол. Доволен бе и от равния резултат, заслужи го. Но при конкретното съотношение на силите можеше да се добере и до повече.

Ако не робуваше на имената. . .

Александър ЯСНИКОВ

ТОПКАТА Е ОТНОВО ЗАД ВРАТАРЯ НА "БЕРОЕ", НО ГОЛ ОТНОВО НЯМА ДА ИМА. . .

Старт ПРЕДВИЖДА

ЛОКОМОТИВ (ПД) – ЛЕВСКИ-СПАРТАК 2х1

В Пловдив:	5	5	9	18–32
В София:	1	3	15	10–17

АКАДЕМИК – ЖСК СПАРТАК 1

В София:	4	0	1	11–3
Във Варна:	2	0	3	7–11

БЕРОЕ – ЕТЪР 1

В Ст. Загора:	1	2	0	5–4
Във В. Търново:	0	1	2	2–8

ЛОКОМОТИВ (СФ) – ЯНТРА 1

В София:	1	0	0	3–1
В Габрово:	0	1	0	0–0

МИНЬОР – СПАРТАК 1 х

В Перник:	5	5	4	17–15
В Плевен:	3	5	6	14–14

БОТЕВ – СЛАВИЯ 1 2

Във Враца:	5	1	0	12–2
В София:	2	2	4	8–8

ЧЕРНО МОРЕ – ТРАКИЯ 1 х

Във Варна:	6	7	5	22–20
В Пловдив:	3	6	10	13–26

ЧЕРНОМОРЕЦ – МАРЕК 1

В Бургас:	7	0	1	16–7
В Ст. Димитров:	0	1	7	4–24

АРДА – СЛИВЕН х 2

В Кърджали:	6	5	1	13–8
В Сливен:	0	3	9	7–19

ЯВОРОВ – АСЕНОВЕЦ 1

В Чирпан:	1	0	0	2–1
В Асеновград:	0	1	0	1–1

ЛЪСКОВ – БЕНКОВСКИ 1 2 х

В Ямбол:	4	1	0	10–6
В Пазарджик:	2	0	3	5–7

ХАСКОВО – ВЕЛБЪЖД 1

В Хасково:	9	1	0	19–1
В Кюстендил:	0	2	8	3–22

ЖСК МЕТАЛУРГ – АКАДЕМИК х

В Елисейна:	2	0	0	7–2
В Свищов:	0	1	1	1–2

БОТЕВ – ДУНАВ х

Не са играли за първенство.

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са за срещите в "А" и "Б" РФГ.

ЧОВЕК ДО ЧОВЕК ПО ЦЯЛОТО ИГРИЩЕ. "БАЛКАН" ЕДВА НЕ ОГОРЧИ ИМЕНИТИЯ СИ СЪПЕРНИК "ЛЕВСКИ-СПАРТАК"

НА ДОБЪР ЧАС В XXX ШАМПИОНАТ!

Започна XXX републиканско първенство по баскетбол за жени. В продължение на повече от 6 месеца отборите на "Марица" (Пд), "Миньор" (Пк), "Левски-Спартак", "Академик" (Сф), "Локомотив" (Сф), "Академик" (Пд), "Славия", "Балкан", "ЖСК-Спартак", ЦСКА "Септ. знаме", "Спортист" (Кр) и "Черноморец" (Бс) ще изиграят помежду си 162 мача, за да определят тридесетия шампион на страната в този спорт, донесъл толкова успехи и радости на зрителите в миналото и сега. Първенството ще протече на три етапа: есенен полусезон (20.X – 28.XII) на разменено гостуване, пролетен полусезон (12.I – 23.III) на разменено гостуване и два турнира: за 7-12 място (21-25.V) във Варна и за 1-6 място (22-26.V) в София. От "А" РБГ ще отпаднат класиралите се на 11-то и 12-то място отбори, които ще бъдат заместени от първенците на двете "Б" групи, а десетият отбор от елитната група, вторите състави от "Б" групите и първенецът на студентската група ще играят квалификационен турнир за едно място при майсторките.

Баскетболистките започват новото републиканско първенство с едно ново самочувствие – за първи път техният спорт ще бъде представен на предстоящата олимпиада в Монреал. Стартът към олимпийските игри започва още сега, в годината на XIV европейско първенство в Италия, и всеобщите надежди са, че това ще проличи в шампионатните срещи на нашите най-добри баскетболистки. На добър час в тридесетия шампионат!

Ето досегашните носители на титлата:

"СПАРТАК" (Сф) – 1945, 1946, 1947 – 3 пъти;

"ЛОКОМОТИВ" (Сф) – 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1967 – 6 пъти;

"СЛАВИЯ" – 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965 – 12 пъти;

"АКАДЕМИК" (Сф) – 1960, 1966, 1968, 1969, 1970 – 5 пъти;

"МИНЬОР" (Пк) – 1972-1 път;

"МАРИЦА" – 1971, 1973 – 2 пъти.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО КЪМ ФАВОРИТИТЕ

Стартът на женския баскетболен шампионат в столицата не обещаваше особени емоции: борилите се до последния момент за титлата през миналия сезон отбори на "Левски-Спартак" и "Академик" (Сф) срещнаха съперници от другия полюс – съответно "Балкан" (Ботгр) и ЦСКА "Септ. знаме", чиято единствена грижа беше оставането в групата. Но аутсайдерите хвърлиха истинско предизвикателство към фаворитите и едва-едва първенството не започна с изненади.

"Левски-Спартак" бе записал в протокола 8 състезателки (по здравословни причини отсъстваха Ю. Боянова, В. Новкова, А. Лабова и Н. Стоева), започна с петте най-опитни и. . . завърши с тях без нито една смяна. Четири от тях в последните 5–6 мин. "висяха" с по 4 фала, но тъкмо рутината им ги запази докрая и това донесе минималната победа на "сините" – 67:61 (35:31). Иначе успехът можеше да се усмихне и на "Балкан", чийто треньор Д. Донков правилно оцени обстановката, заложи на отличната физическа подготовка на своя отбор и здраво "подгони" съперника. Не успя напълно да компенсира предимствата му във височината (след напускането на Д. Коларова "Балкан" няма що-годе сносен център), но заслужи поздравления за дързостта да направи мача като между равни.

Носителят на купата "Академик" (Сф) получи сериозни попълнения в лицето на националките М. Стоянова-Георгиева, П. Макавеева и Сн. Михайлова, които стартираха в основната петорка срещу ЦСКА "Септ. знаме" (подсилен пък от бившите "академички" А. Райчева и М. Димитрова). Но скоро се разбра, че треньорът К. Семов няма основна петорка, а разчита на пълното изразходване на целия си равностоен състав, който с чести смени поддържа непрекъснато високо темпо, през цялото време играе "преса" по цялото игрище и в края на краищата в последните минути успя да "прекърши" амбициозния си противник – 83:67 (41:31) в един мач, в който капитанката С. Симова игра показно: 30 точки, 100 процента от наказателната линия – от 6–6 и само едно лично нарушение.

От останалите срещи се откроява оспорваният двубой на "Миньор" и "Локомотив" (Сф) – 57:50, докато пловдивските отбори "Марица" и "Академик" лесно се справиха съответно срещу "Спортист" (69:28) и "Черноморец" (68:45).

Така, макар и без изненади, първенството започна интересно. И заслугата е преди всичко на по-непретенциозните отбори.

ПЪРВИЯТ – НЕПЪЛЕН...

За два отбора от женската "А" РБГ шампионатът още не е започнал – мачът във Варна между "ЖСК–Спартак" и "Славия" бе отложен и още в първия кръг в таблицата се появиха бели петна. . . Причината е повече от похвална – варненските баскетболистки участвуват в бригада в помощ на народното стопанство, така както и стотици други български спортисти дадоха своя доброволен труд за прибиране на богатата реколта. Последствията обаче неминуемо ще окажат негативно влияние върху нормалния ход на първенството. Защото нестройността на календара носи не само организационни затруднения за домакините, съдиите и останалите служебни лица, но също така (и което е по-важно) нарушава ритъма на учебно-тренировъчния процес и затормозва влизането на отборите и състезателите в желаната спортна форма.

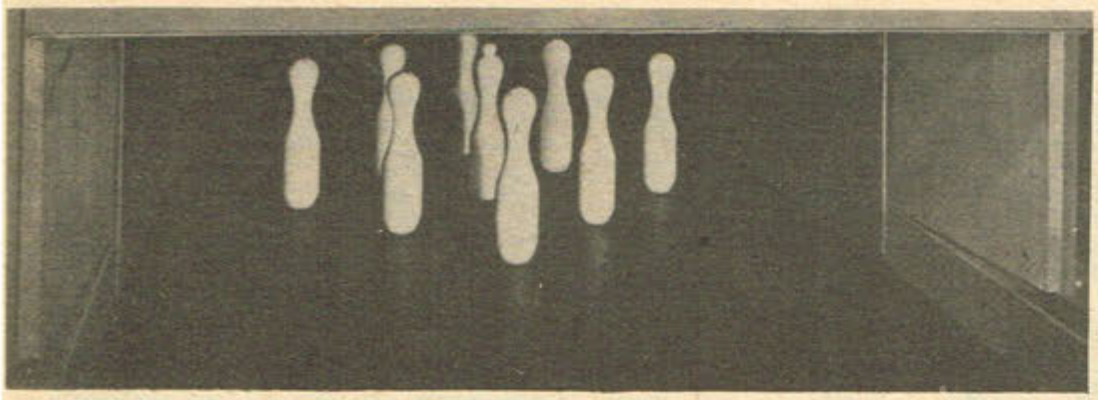
Естествено отлагането на една единствена среща не е в състояние да донесе споменатите нежелани последствия. Но въпросът има принципно значение, тъй като през миналия сезон бяхме свидетели на немалко нарушения на програмата: отлагаха се мачове поради неизяснения участие на женския отбор на ЦСКА "Септ. знаме" поради представянето на 2–3 медицински свидетелства по време на грипната епидемия (а всеки състав разполага с 12 картотекирани играчи) и дори поради. . . сватбата на един състезател.

Сегашният прецедент още на старта не звучи като обещание от страна на Българската федерация по баскетбол да бди строго за стриктното спазване на програмата. Дано занапред Взискателността се повиши, за да бъде календарът на шампионата наистина закон. С всички благоприятни последици от това. . .

И С ЛЯВАТА РЪКА – ПРАВО В ЦЕЛТА. КАПИТАНКАТА НА "АКАДЕМИК" (СФ) С. СИМОВА (4) ИГРА ПОКАЗНО СРЕЩУ ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ": 30 ТОЧКИ СА ЗАВЕТНА ГРАНИЦА ЗА МНОГО МЪЖЕ!

Материалите са написани от Петър ЙОРДАНОВ
Снимки: Янко Гъров

КЕГЕЛБАН—ИГРА ЗА ВСИЧКИ

– Имате свободно време. Желаете да го прекарате интересно, да забравите всекидневните грижи и сами да изпитате удоволствието, напрежението и емоциите на едно чудесно състезание.

– Къде?

– Разбира се, на площадката или в залата за кегелбан.

– Но у нас няма такива площадки и зали. . .

– Да, сега няма. Но в бъдеще ще има. И това ще стане много по-бързо, ако се намерят ентусиасти, които да разберат голямата полза от тази игра, да станат инициатори за изграждането на необходимата база в прекрасните места и паркове за отдих, които има в България.

Кегелбанът е станал вече любима игра на милиони хора от всички възрасти. В международната федерация членуват 46 страни с над 20 милиона състезатели. Само в нашата северна съседка Румъния са изградени над 1100 секции, които обединяват около 30 000 души.

Погледнете снимката долу. Сигурно ви харесва тази чудесна зала за кегелбан. В нея може да застанете един до друг със своя съперник в играта и да премерите умението и точността си, да се състезавате лично и отборно, по класове в училищата, по цехове в заводите, по отдели в службата. . . Както ви харесва. А докато чакате реда си или почивате, една малка сладкарничка ви предлага разхладителни напитки, закуски и уютните си кътчета за приятелски разговори. . .

Е, добре – но това е много скъпо. Същият ефект може да се получи и ако асфалтовите писти са наредени в кварталната градинка, в двора на предприятието или дори в мазето на вашето учреждение. Въпрос на разбиране и лична инициатива. . . И не само на лична, защото ако се намерят прозорливи търговски организации и построят няколко такива игрища в малки комплекси редом със своите основни заведения, приходите ще оправдаят стократно направените разходи за тази цел. Ако някой не вярва, нека се разходи привечер към Парка на свободата и хвърли поглед на площадката пред стадион "Дружба". Около малките автомати за забавни игри се събират толкова много хора, че и най-пресметливите песимисти лесно могат да разберат колко нужни и полезни могат да бъдат площадките и залите за кегелбан. А от опита на Германската демократична република може не само да се поучим, но и да се изчисли икономическият ефект на тази дейност.

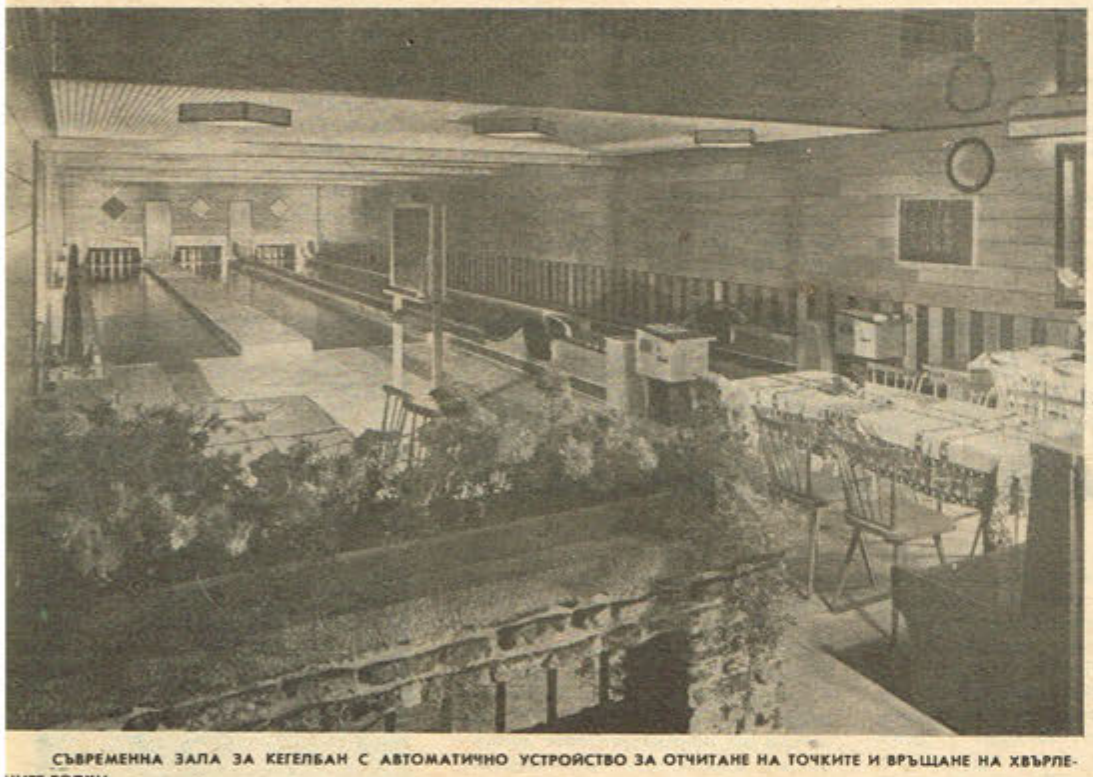
"Нямате друга работа в "Старт" – би казал някой началник. Но тук става дума не само за атрактивния характер на играта, а и за ползата от един спорт. И за да не обясняваме надълго какви качества развива той, ще посочим само една цифра – при партия кегелбан състезателите прехвърлят неусетно 12-15 тона. За един час активна игра те получават натоварване, каквото малко други спортове могат да предложат. Прибавете към това калянето на нервната система, усъвършенстването на способността за съсредоточаване, качествата точност, сила и ловкост, за да разберете защо милиони хора във всички краища на света играят кегелбан с удоволствие.

В МАЗЕТО НА СТАДИОН "В. ЛЕВСКИ" СЪСТЕЗАТЕЛИТЕ САМИ ПОСТРОИХА ПЪРВАТА ПЪТЕКА ЗА КЕГЕЛБАН НА ЗАКРИТО. САМИ РЕДЯТ КЕГЛИТЕ СЛЕД ВСЕКИ УДАР И СА СЪДИИ НА СВОИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ, НО С НАДЕЖДАТА, ЧЕ ТЕХНИЯТ СПОРТ ЩЕ ЗАВЛАДЕЕ НОВИ ПРИЯТЕЛИ. . .

ПРАВИЛАТА

Може да играе всеки, който е в състояние изпрати топката достатъчно силно и точно наредените кегли. Няма ограничения за пол и въ раст. Необходима е асфалтирана писта с дължи 25 м и ширина 1,5 м. В дъното на пистата (или п точно – улея) са наредени в правилна фигура – ро – девет еднакви кегли. Състезателят се стре след засилване да търкулне точно топката и да с бори колкото може повече кегли от фигурата. Всяк съборена кегла се премира с 1 точка. Мястото засилване е ограничено така, че играчът да не пр стъпи определената линия. Топката се хвърля сле засилването със същото условие – да падне и запо не да се търкаля пред ограничителната линия.

СЪВРЕМЕННА ЗАЛА ЗА КЕГЕЛБАН С АВТОМАТИЧНО УСТРОЙСТВО ЗА ОТЧИТАНЕ НА ТОЧКИТЕ И ВРЪЩАНЕ НА ХВЪРЛЕНИТЕ ТОПКИ.

СТОЯН ПАЛАШЕВ – РЕПУБЛИКАНСКИ ШАМПИОН ПРИ МЪЖЕТЕ.

трябва да измине разстоянието до keглите п права линия, без да докосва парапета от двет страни на асфалтираната пътечка (улея). Тежино та на топката е 3 kg, направена е от плътн пресована пластмаса и трябва да има идеалн овална форма.

МЪЖЕТЕ И ЮНОШИТЕ изпълняват по междунаро ния правилник 200 хвърляния: 100 по "пълно поле" следвсяко хвърляне се нареждат деветте кегли в фигурата; 100-"разчистване". При разчистването след всяко хвърляне паднали те кегли се изва дат,докато бъде съборена и последната. С колкот по-малко удари играчът събори всички кегли, толк ва по-често ще има за цел девет кегли,а тов увеличава вероятността да натрупа повече точк в свой актив.

ЖЕНИТЕ И ДЕВОЙКИТЕ играят по същите правил но изпълняват 100 хвърляния – 50 на "пълно поле" 50 на "разчистване".

На големи състезания обикновено мъжете и юно шите изпълняват хвърлянията последователно на съседни писти в серии по 50 удара, а жените и де войките на две писти. Времето за изпълнение н ударите е определено (30 минути за мъжете и 40 з жените) и ако изтече, преди да са изпълнени всичк удари, се зачитат само набраните точки до момен та, в който байрачето на часовника падне. В такъв случай играчът губи правото на останалите хвър ляния.

Резултатът се отчита след всеки удар съ сумиране на точките. Това става или на светлинн табло (ако пистата е автоматизирана), или от съдията, който записва броя на съборените кегли състезателния протокол.

Играта има и други разновидности. Най-разпрос транено от тях е БОУЛИНГБАН. Играе се почти пр същите условия, но вместо девет се нареждат десет кегли и фигурата е триъгълник с връх, обър нат към посоката, от която идва ударът.

Състезанията могат да се провеждат индиви дуално, двойки мъже, двойки жени и смесени двойки.

Страницата е подготвена
от Димитър ДЖАРОВ
Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

РОДЕН В МАЗЕТО НА СТАДИОНА

Кегелбанът в България е сираче. Въпреки няколко опита да се създаде ако не федерация поне комисия за неговото развитие, досега няма резултат. Рожденото място на спортния кегелбан в нашата страна е мазето на стадион "В. Левски". През 1969 г. на доброволни начала, със съдействието на ръководството на Полувисшия железопътен институт тук е построена първата закрита пътека – не съвсем качествена, но с нормални размери. Преди това още от 1968 г. започват тренировки няколко запалени любители на играта на откритата площадка срещу Селскостопанската академия в София. Идеята се ражда във физкултурно дружество "Локомотив", защото в европейското железничарско първенство кегелбанът е един от спортовете за комплексното класиране. А всяка организация, която не представи отбор, губи по 10 точки от своя актив. Първите организатори стават и първи състезатели – Петър Шишков и Иван Костов – служители в "Локомотив", Димитър Палашев и Петър Трайков – от локомотивното депо в София, Иван Паунов и Любомир Тошков от Полувисшия ж.п. институт.

Оттогава са минали пет години, но пионерите продължават със същите трудности и същата упоритост. Вече са изградени тренировъчни групи и отбори за различните възрастови групи. Провеждат се редовно състезания и турнири. Броят на желаещите да влязат в този "затворен кръг" на "сектата кегелбан" е станал много по-голям, но пистата е само една, няма топки и кегли и тепърва да чакат търпеливо по-добри времена.

В същото време в големите курортни комплекси "Златни пясъци" и "Слънчев бряг" бяха построени първите открити площадки за кегелбан. Чужденците, свикнали с играта, нахлаха така масово в тях и предприятието се оказа толкова доходно, че бързо се налага броят на пътеките да бъде увеличен, а вече е проектирана и започва да се строи и закрита зала за кегелбан и боулингбан в комплекса "Златни пясъци".

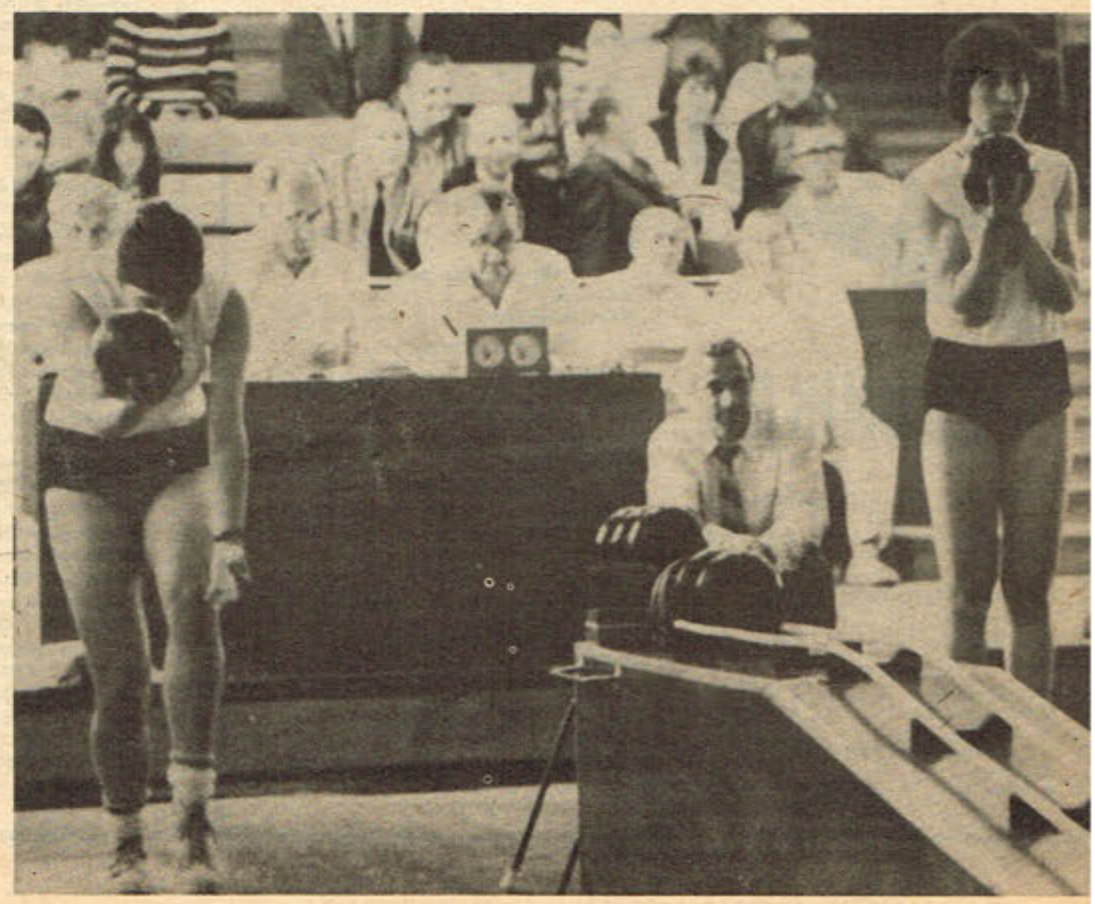
Съвременните зали и площадки за кегелбан представляват красиви и модерни съоръжения с автоматични устройства за подреждане на keглите след всеки удар, електронни табла за отчитане на резултатите и специални уреди за връщане на топките. Всяка година се провеждат големи международни турнири, а през две години европейски и световни първенства отделно за мъже и жени и отделно за юноши и девойки.

Макар че у нас кегелбанът е още в своята бебешка възраст, първите ни спортисти имат и своите международни успехи. Освен редовното участие на софийския "Локомотив" в европейското железничарско първенство най-добрите български състезатели се представиха и на големите европейски турнири за купата "Карпати" в Букурещ и мемориала "Веренер Зееленбиндер" в ГДР. Дори българската девойка София Влахова успя да победи шампионките на Югославия и Унгария – две страни с много по-стари традиции в кегелбана.

Първите български рекорди бяха поставени през 1968 г.: 550 точки за мъже от 200 хвърляния и 312 точки за жени от 100 хвърляния. През последните 2–3 години тези постижения бяха многократно подобрявани и в момента рекордът при мъжете е 793 точки, а при жените 380.

Кегелбанът – един спорт с бъдеще в нашата страна, търси своите нови приятели и деятели, а така също и подкрепата на институтите, от които зависи неговото развитие.

СОФИЯ ВЛАХОВА И ЖАНА ВАСИЛЕВА – НАЙ-ДОБРИТЕ БЪЛГАРСКИ СЪСТЕЗАТЕЛКИ НА ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО В ПЩЕРОВ (ЧССР). ДО Ж.ВАСИЛЕВА Е ТРЕНЬОРЪТ ПЕТЪР ШИШКОВ.

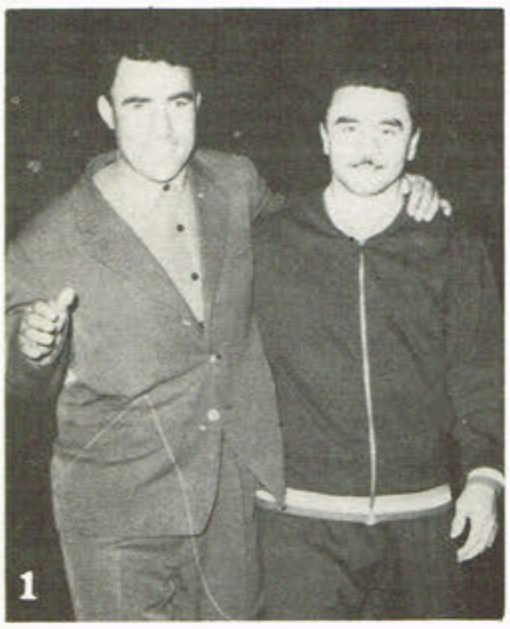

6 страница

ЕДИН ИСТИНСКИ МЪЖ

След цели двадесет години! Точно това си помислих, когато самолетът излетя от Копенхаген и под него по пътя за Хелзинки се заизвиха безбройните островчета и езерца, горите. Как неусетно лети времето? Но има спомени, които не изветряват. . .

. . . Бързах да се акредитирам в пресцентъра на европейския шампионат по класическа борба. Но не устоях на изкушението да видя отново центъра на финландската столица.

1

Това става най-лесно с трамваите 3Т или 3В, които продължават да вървят по стария маршрут, но сега ватманите обясняват на фински и английски на коя спирка си и какво се вижда вляво или вдясно:

– "Финландия тало": нова зала в Хелзинки, където ще се състои срещата на министрите на външните работи. . .

Нова зала има и в Отаниеми – "Диполи", но дотам се отива с автобус, ако искаш да видиш консултативните срещи на посланиците във финландската столица. Ще отида в Отаниеми, където по време на игрите на XV олимпиада бяха настанени спортистите от социалистическите страни. 1952 година беше една от тежките години на студената война: олимпийците от капиталистическите страни бяха в друго "село". Но Хелзинки не се поддаде на нито една провокация. Нещо повече – точно тук олимпийците показаха на света, че трябва да се тръгне по друг път, като нарушиха ритуала при закриването на игрите и прегърнати,напуснаха стадиона! Точно преди двадесет години!

– "Мессухалли I" и "Мессухалли II": залите, в които се състояха олимпийските състезания по гимнастика, баскетбол, бокс. . .

Трамваят трябваше да ме отведе до третата нова зала близо до олимпийския стадион, но аз слязох, забравил накъде съм тръгнал. И се упътих към Входа на "Мессухалли II", където през дългите дни на онова полярно лято така често влизах и излизах. Тук положих изпита си за международен съдия. Но не това е останало в паметта ми. . .

– Бате Ваньо, вярваш ли ми?

Обърнах се. Не чух ли гласа на Моката? Опомних се. Той беше идвал тук преди две години, за да получи спечелената някога бронзов медал. На същия ринг, край който за първи път в историята на олимпиадите се беше издигнал българският флаг. Заедно с шведа Сиолин, с който си бяха поделили третото място в категорията до 75 килограма. Златния медал спечели американският негър Патерсън, а сребърния – румънецът Тица. Правилото на третото място да се класират двамина не предвиждаше още връчването на два бронзови медала. Когато това стана традиция, финландците не пропуснаха да поканят в Хелзинки победените на полуфиналите боксьори, за да им връчат изработените след осемнадесет години бронзови медали.

Исках да видя ринга. Виждал съм стотици рингове в десетки страни. В паметта са ми останали два – този в "Мессухалли II" и рингът в Мюнхен, където нашият бокс стигна до висината на златния медал, спечелен със същия героизъм, както бронзовия в Хелзинки.

– Бате Ваньо, вярваш ли ми?

Ние слизахме от автобуса, който ни откара до "Мессухалли II". В този ден не тръгнах за залата от хотел "Сатакунта", където бяха настанени журналистите. Бях отишъл още сутринта в Отаниеми, за да разбера ще участвува ли на полуфиналите Борис Георгиев.

След четвъртфиналите д-р Спилко Хубенов беше казал "не!". Но професор д-р Драгомир Матеев беше на друго мнение. На същото мнение беше и Моката, макар че нищо не беше казал, преди да изкара и тази нощ без истински сън. Подпухнали, юмруците му пареха в очакване на успокоителния хлоретил. Но голямата ампула щеше да ги напръска и охлади едва преди мача – в кабината, където вече изтръпнали от замразяването, те можеха да понесат докосването на еластичните бинтове. . .

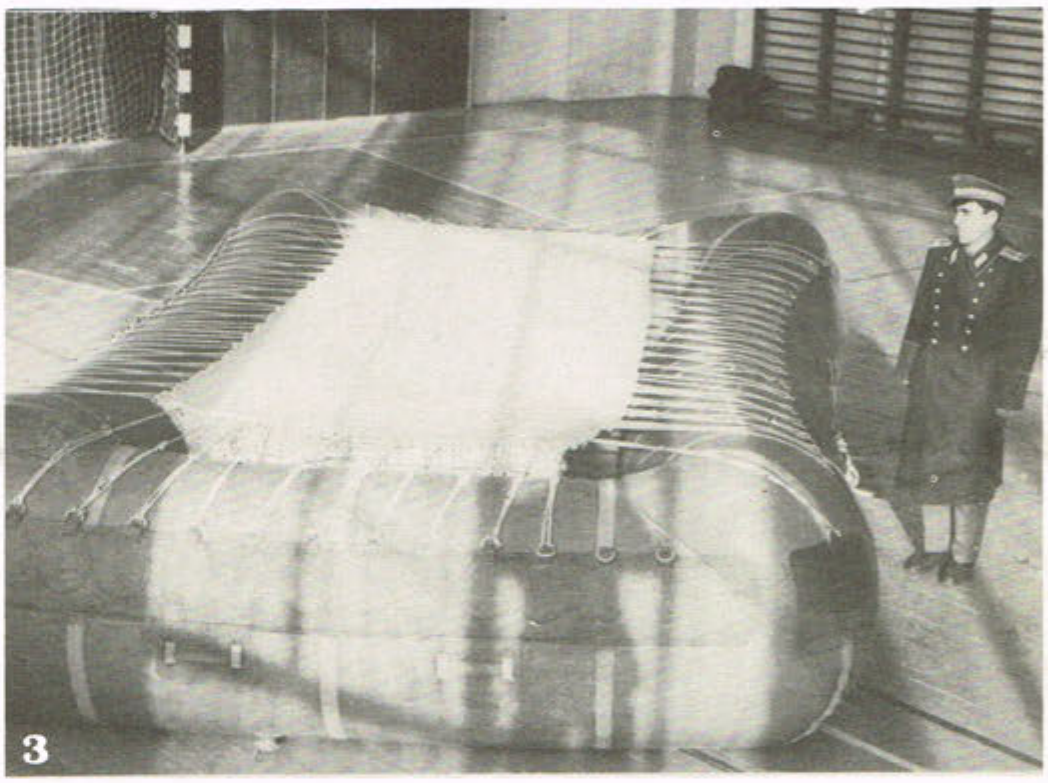
– Вярвам ти. . . – изрекох, но не посмях да срещна погледа на неговите трескави очи. Не правехме ли престъпление с човека, който единствен от българите имаше шансовете да бъде призьор в тази първа за нашия народен спорт олимпиада? Имаше. За да бъде поне трети, трябваше да се качи на ринга. Но как с тези ръце? Господи, това може да направи само един истински мъж! Бяхме ли мъже ние, които се въртяхме около него? Потиснат от вида на тези премазани, отекли и посинели юмруци, и до днес не мога да отговоря на този въпрос. . . На няколко места кожата се беше смъкнала от действието на хлоретила. Но мъжът подаде на треньора Аспарух Ангелов ръцете си и бинтовете покриха тази страшна гледка. . . Такива бяха ръцете и на Георги Костадинов, и на Ангел Ангелов, преди да спечелят златния и сребърния медал в Мюнхен. Само боксьорите са способни на такова себеотрицание! Защото при тях обикновено не се говори за травми. . .

2

– Ринг свободен!

Деветнадесет от състезателите в тази категория вече бяха зрители. Оставаха четирима, между които и един българин, който, както един румънец, искаше да стигне и до финала! Въпреки че на този финал трябваше да се изправи срещу един боксьор, който след като подписа договора си на професионалист, щеше да спечели на два пъти световната титла!

Срещата Георгиев – Тица не остави следите на един голям двубой. Румънецът вече не е оня Тица, който може да ти откъсне главата с тежките си замахващи удари. Уморен? Или предпочита да не се срещне с Патерсън? Българинът има чувството за време, но не и за разстояние. Той не чувствува цялата дължина на ръцете си. Чувствува ги до китките. Двамата противници се изчакват, често чуват командата "Брек!" на съдията

3

4

1. ЩАСТЛИВА СРЕЩА НА СТАРИ ПРИЯТЕЛИ ОТ РИНГА. ВИДЯХА СЕ ОТНОВО НА ТРЕНЬОРСКИЯ СЕМИНАР В СОФИЯ. ЛАСЛО ПАП И БОРИС ГЕОРГИЕВ, КОИТО СЕ ПОМНЯТ.

2. ЕДИН ОТ СТОТИЦИТЕ БОЕВЕ. ТОЗИ ПЪТ СРЕЩУ ВАСИЛ КОСТОВ.

3. НЯКОИ НАРИЧАТ ТОВА "ХОБИ". МАЛКО НЕСЕРИОЗНА ДУМА ЗА ЕДНО ТОЛКОВА СЕРИОЗНО УВЛЕЧЕНИЕ. И ТОЛКОВА ПОЛЕЗНО. БОРИС ГЕОРГИЕВ ИЗОБРЕТЯВА И ПРАВИ СПОРТНИ УРЕДИ... ТАКА ИЗГЛЕЖДА НЕГОВИЯТ НАДУВАЕМ БАТУТ.

4. НАЦИОНАЛНИЯТ ОТБОР ОТ 1957 ГОДИНА

Ония, които го познават по-отблизо, го виждат от време на време като страничен съдия. Но повечето от сегашните любители на бокса не знаят кой е този офицер с униформата на Военновъздушните войски. Не знаят, че той остана докрай верен на армейския спортен клуб. Още по-малко знаят, че Борис Георгиев работи със себеотрицание за физическата подготовка на нашите летци, че оборудва цели салони, че изобретява нови уреди и пособия, че има свои патенти. Остана и верен на своята първа любов, спорта, с цялото си всеотдайно сърце!

Иван ДЕЛЧЕВ

ПРАЗНИЧНА СПАРТАКИАДА

ТРЕНДАФИЛ МАРТИНСКИ – председател на ЦС на БСФС

Четвъртата републиканска спартакиада издигна своя флаг за ознаменуване 90-годишнината от рождението на Георги Димитров, 50-годишнината от антифашисткото въстание през септември 1923 г. и 30-годишнината от победата на социалистическата революция в България. По своя замисъл и мащаб тя се очертава като най-крупната спортна проява на нашето физкултурно движение.

Целта на спартакиадата е още по-широко да се пропагандират и популяризират физическата култура и спортът като важно средство за комунистическото и патриотичното възпитание на младежта и трудещите се, за укрепване на тяхното здраве, работоспособност, дълголетие и готовност за труд и отбрана на родината. Успешното провеждане на спартакиадата съдейства за практическото осъществяване на начертания от партията поврат за масовизиране на спортовете, като се насочи главното внимание към развитието на основните спортове – леката атлетика, плуването и гимнастиката.

Спартакиадата създава необходимите условия за масово спортуване и спортно усъвършенстване на учащата се, студентската, работническата, селската и армейската младеж, като най-широка база за подбор и подготовка на ново попълнение на българския спорт. Тя трябва да спомогне за създаването на по-добра организация, единство и целенасоченост в учебно-тренировъчната и спортно-състезателната дейност и да се направи преглед на спортните достижения на най-добрите състезатели и отбори. А това ще допринесе да се ускорят темповете за повишаване ръста на спортното майсторство, за достойно представяне и за в бъдеще на българските спортисти на световни, европейски и балкански първенства и на олимпийските игри.

Четвъртата републиканска спартакиада се явява за определения период практическа програма за претворяване на дело решенията на Политбюро на ЦК на БКП от 1969 и 1971 г. и резолюцията на IV конгрес на БСФС. Тя трябва да мобилизира силите на комсомолските, профсъюзните и физкултурните организации, на държавните, стопанските и обществените органи, на треньорите, физкултурните и туристическите деятели и цялата наша младеж за осъществяване на партийната повеля, посочена от другаря ТОДОР ЖИВКОВ в бележитата му приветствена реч при откриването на Третата републиканска спартакиада на 13 юли 1969 г. "МАСОВА ФИЗКУЛТУРА И СПОРТ, ВИСОКО СПОРТНО МАЙСТОРСТВО, ЯРКИ КОМУНИСТИЧЕСКИ ДОБРОДЕТЕЛИ".

Както е известно, Четвъртата републиканска спартакиада обхваща периода 1972-1974 г. и се провежда в два етапа. Първият етап приключи. С основание може да се каже, че през този етап бе разгърната широка спортно-състезателна дейност. В многобройните състезания по училища, предприятия, учреждения, село, физкултурни дружества и окръзи взеха участие стотици хиляди пионерки и пионери, юноши и девойки, младежи и трудещи се.

От 1 ноември спартакиадата навлиза във Втория, решителния етап, в който тя трябва да получи най-голям размах, да стане спартакиада действително за всички, за цялото население на страната. Това означава на старт под нейния развят флаг да участвуват в спортни състезания, организирани от БСФС, БТС, СБА и БЛРС, хиляди деца, младежи и трудещи се.

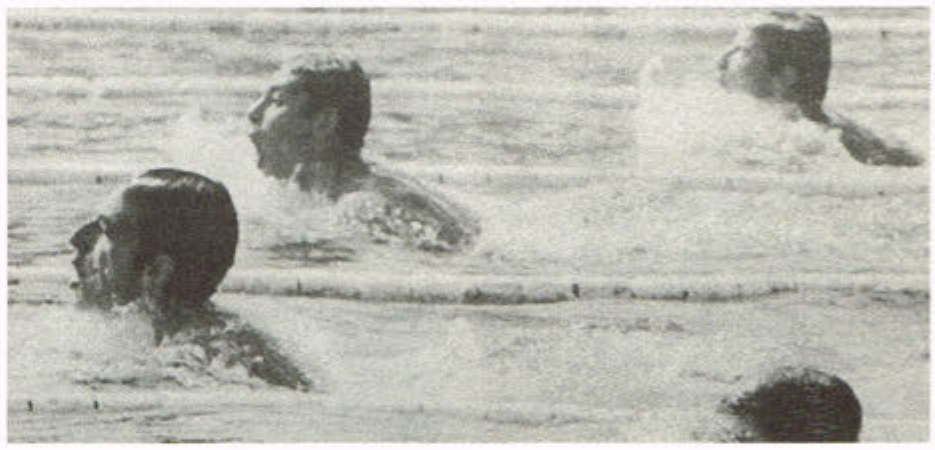
Съгласно наредбата за провеждане на спартакиадата и във Втория етап първоначално се устройват масови състезания-прегледи на работническата, селската, ученическата и студентската младеж в заводите, предприятията и учрежденията, в кооперативните стопанства, училищата и висшите учебни заведения. След това следват преглед-състезанията в дружествата и окръзите, зоновите първенства и финалите последователно на работническата и селската младеж, спортната младост и ще завършат с прегледа на спортното майсторство. Това са фактически републиканските първенства по отделните видове спорт. В тези състезания ще се демонстрира възходът на българския спорт през годините на народната власт и непоколебимата любов и признателност към Българската комунистическа партия-ръководителка на социалистическото ни отечество.

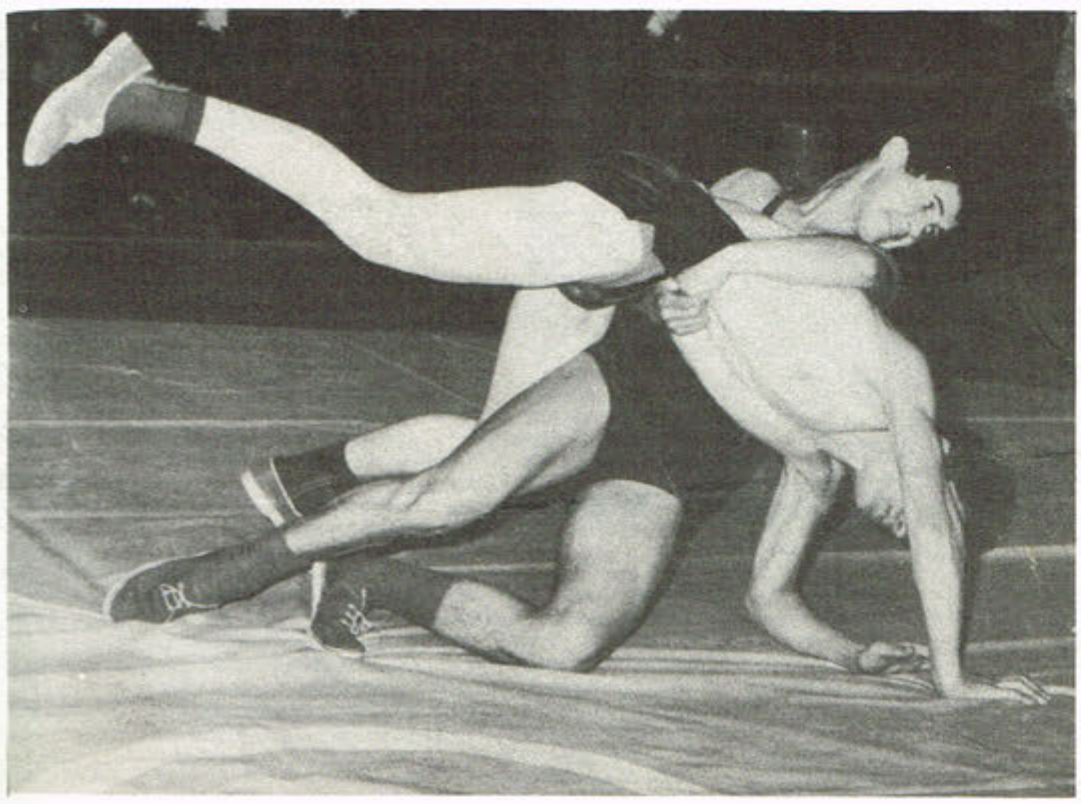
Няма съмнение, че празничната спартакиада ще бъде хубава равносметка, достоен отчет на българските спортисти, треньори и деятели за големите успехи, които достигнаха физическата култура, спортът и туризмът през годините на народната власт. Същевременно тя ще бъде и отправен пункт за нови, още по-големи завоевания в борбата за масово развитие на спорта, повишаване на спортното майсторство и слава на социалистическата ни родина на международното спортно поле.

БЪЛГАРСКА О

С ПОГЛЕД КЪМ МОНРЕАЛ

БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА–74 е свързана и с предстоящите игри от XXI олимпиада в Монреал. Преди всичко с обстоятелството, че и Четвъртата републиканска спартакиада, както предшествуващата, има за задача по-добре и цялостно да разреши някои основни проблеми от високото спортно майсторство. Финалните състезания на спартакиадата, в които ще участвуват най-добрите български спортисти, ще се състоят през втората половина на месец юли. По същото време след две години са насрочени и различните състезания от олимпийските игри. Това съвпадение не е случайно. Известно е, че достигането на най-добра спортна форма в точно определен ден от годината е един от най-трудно разрешимите проблеми. От неговото разрешение зависи до голяма степен успешното представяне на най-отговорните състезания.

За голямата част от спортистите финалите на спартакиадата се явяват основно състезание през следващата година, в които те следва да покажат своите върхови постижения. В това отношение вече имаме собствен опит. Финалите на Третата спартакиада през 1969 г. бяха проведени в период, съвпадащ по-късно с този на игрите от Мюнхен. По-голяма част от българските спортисти, както е известно, достигнаха на XX олимпийски игри не само най-добрата си форма, но значително подобриха личните си постижения. Могат да се посочат голям брой примери, в които шампионите от републиканската спартакиада се проявиха в Мюнхен. Това се отнася и за боксьора Георги Костадинов, за бореца Александър Томов, за четирите атлетки -медалистки Д. Йоргова, Й. Благоева, Ив. Христова и В. Стоева и много други.

Финалите на спартакиадата през идното лято се явяват край на първия и начало на втория етап на подготовката от четиригодишния цикъл за Монреал. Най-добрите спортисти ще бъдат естествено включени в проектоолимпийските отбори. В този смисъл финалите ще се използуват и за по-добър подбор. От особено значение е подборът на млади перспективни състезатели, които ще се изявят на спартакиадата, за попълване на представителни юношески и младежки състави на страната. Те ще бъдат нашият надеждан резерв за олимпийските игри през 1980 година, но твърде е възможно някои от тях да намерят място и в съставите за Монреал.

Никола КОСТАДИНОВ
отг. секретар на съвета за високо спортно майсторство

ЛИМПИАДА'74

ПОБЕДИТЕЛИТЕ С НОВИ АМБИЦИИ

Разговаряхме с ръководителите, които на миналата, Трета републиканска спартакиада се поздравиха с най-големи успехи.

Полк. МИШО МИКУЛАШ–началник на ЦСКА "Септемврийско знаме":

– След завършването на III републиканска спартакиада седем трофея украсиха витрината на армейския клуб. Сред тях са знамето на МНП за победата в прегледа на спортната младост, знамето на ЦС на БСФС за първо място в прегледа на спортното майсторство и знамето на Министерския съвет за комплексния победител в спартакиадата. Съвсем естествено е първите отново да искат да бъдат първи. Затова в ЦСКА "Септемврийско знаме" финалът на Третата спартакиада беше същевременно и старт към четвъртата. И вече може да се каже, че подготовката е завършена – всичките ни отбори във всички възрастови групи са комплектувани и в бойна готовност.

ЦСКА "Септемврийско знаме" ще се представи със 162 отбора по 30 вида спорт. В техни ръце е отстояването на първото място в една борба, която обещава да бъде извънредно напрегната и оспорвана – нашите основни съперници също са амбицирани да атакуват върха...

Полк. ТОДОР СТАНЧЕВ–председател на "Левски-Спартак":

– Главното внимание на всички кадри на дружеството е вече насочено към предстоящата спартакиада. Усилията ни са насочени както към прегледа на спортното майсторство, така и към прегледите на спортната младост и работническата младеж. Ние трезво оценяваме, че наред с приноса на дружеството към големия спорт, който намери реален израз в спечелените най-много от всички дружества в страната медали и призови места на олимпийските игри в Мюнхен, нашата задача е да развиваме масов и на високо равнище спорт и сред подрастващото поколение, и сред работниците и служителите. И на тази спартакиада имаме амбицията да се поздравим с първото място в прегледа на работническата младеж, както бе на предшестващите втора и трета републикански спартакиади. Основание за това ни дава състоянието на спорта в основните дружествени центрове, като Кремиковци, "Пощенец", ЦКС, „Енергопроект" и други. Знаем,че този път борбата ще бъде по-оспорвана с останалите дружества и окръзи, тъй като резултатите от работническата спартакиада сега се зачитат и за комплексното класиране.

ХРИСТО МИХАЙЛОВ – председател на ОС на БСФС – Пловдив:

– През тази година спортистите и спортистките от селата на Пловдивски окръг завоюваха първо място в XIII републиканска селска спартакиада и с това поставиха един своеобразен и трудно постижим рекорд – те станаха комплексен първенец за десети път поред. Нашата бодра смяна – пионерите и пионерките – също за втори пореден път спечелиха званието републикански селски шампион във Втората пионерска спартакиада. Завоюваните 6 отборни първи места, спечелените 52 шампионски титли, подобрените 5 републикански селски рекорда – всичко това говори за порасналото спортно майсторство сред селската младеж от окръга. Не скриваме своите намерения и през следващата юбилейна година да не отстъпваме от завоюваните успехи.

Според нас някои подобрения в съществуващата наредба за селската спартакиада ще бъдат полезни за бъдещата ни дейност. Считаме, че трябва да се разреши в следващите години на спартакиадите да вземат участие сборните отбори на АПК, а не на селските ДФС, както е сега. Аграрно-промишлените комплекси сега са основната икономическа и организационна единица в нашето село и е редно техните сборни отбори да защищават спортната чест на селската младеж.

ОНАЛЕН ПРЕГЛЕД НА ДРУЖЕСТВАТА

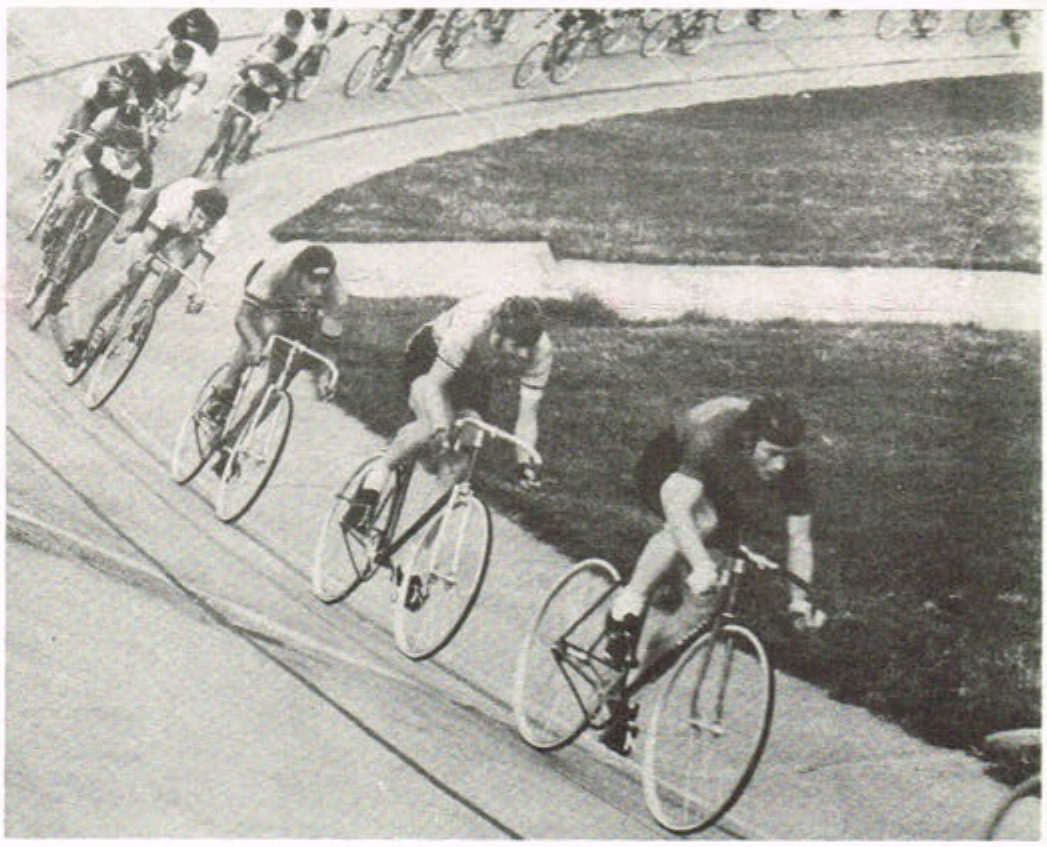
налата, Третата ре-партакиада като осно- подготовката, на ор-та и състезателната ормиха физкултурните ихната роля се засилва астоящата Четвърта Дружествата са тези, ват отборите и спор-оята територия. Те са торът заедно с ком-и профсъюзните ор-ито организират масо- Те сформират и под-ичните отбори, които във всички етапи на а. Нещо повече. На ствуват само предста-ори на дружествата. орни окръжни отбори. ори отделно класиране та от цялата страна място. А що се отнася ито класиране на дру- София, Пловдив и Вар-алите окръзи, то при-дните се извършва са-е дружества. Затова а се явява като нален преглед на физ-ружества!

в комплексното класиране се включват резултатите от всички видове финали: на работническата и селската младеж, на спортната младост, която обединява всички първенства за пионери, пионерки, юноши и девойки – младша и старша възраст, и на прегледа на спортното майсторство, в който участвуват мъжките, женските и младежки отбори на дружествата.

Спартакиадата е наистина всеобхватна и превъплъщава на дело лозунга "Олимпиадата не само за олимпийците!". В нея участвуват всички, които обичат и се занимават с някакъв вид спорт. От застъпените общо 31 вида спорт мъжете ще участвуват в 30, жените – 20 (конният спорт заедно с мъжете), юноши ст. възраст – 30, девойки ст. възраст – 19, юноши мл. възраст – 24, девойки мл. възраст – 16, пионери – 21, пионерки – 16, работническа и селска младеж – в 11 спорта. (Предвиждат се отделни състезания за младежи по борба – двата стила, самбо, вдигане на тежести и ветроходство). Ще бъдат излъчени общо над 1200 първенци по отделните дисциплини и отборни спортове. Всички състезания от спартакиадата се считат за дружествени, окръжни и републикански първенства. Само за волейбола и баскетбола в спартакиадата са включени турнирите за купите на НРБ, а за футбола – турнирът за купата на Съветската армия.

Класирането по всички спортове и дисциплини, включително и за специфичните спортове като бокса, джудото, някои дисциплини от колоезденето и други, се извършва до осмо място. Присъждат се златни, сребърни и бронзови медали на първите трима и грамоти на първите шестима, а точки на осмицата. Точките се изчисляват при специални коефициенти за различните видове спорт с оглед относителното тяхно изравняване. Така например в леката атлетика ще се присъждат общо 10 578 т., по борба – 9460, по плуване – 8643, по спортна гимнастика – 7224, по волейбол и баскетбол – по 4080 т. и т. н.

Така че Четвъртата републиканска спартакиада се явява едновременно най-масовата и най-представителната спортна проява, истински всестранен преглед на националния спорт, който се осъществява чрез физкултурните дружества.

РОЛОГ...СПЕКТАКЪЛ... АПОТЕОЗ...

т финалът на всена-такиада ще започне с спортен празник на ил Левски". Вече е нас-та на този очакван пектакъл, който ще бщото мото

ТА НА БКП – КЪМ МУНИЗМА!"

ъде 14 юли. В него ще ие 20 000 спортисти расли и ешелони. Праз-очне с пролог, в който ържественият цере-откриването, ще про-истически спектакъл и апотеоз. Всичко това о три часа.

ще вземат участие ните български олимпийски, световни, балкански шампиони, медалисти... В гим-спектакъл ще бъдат т масови упражнения. на учащата се мла-три части с общото

Е – ТРУД–СПОРТ" аст ще участвуват пионерите и пионерките при мото *"Ние утро сме на комунизма"*; във Втората – средношколките – *"Пролетта на моята родина"* и в третото – средношколците – *"Да се учим да работим, да строим живота нов!"*

Втората композиция ще бъде изпълнена от възпитаниците на ВИФ "Георги Димитров" с мото *"Високо спортно майсторство"*,

Третата композиция на селскостопанските техникуми ще премине под мотото *"Зряло социалистическо общество – наше дело"*, а на четвъртата – тази на работническата младеж – *"Развито социалистическо общество – наше дело"*. Последното масово упражнение ще бъде изпълнено от 2400 военнослужещи под мотото

"ВЕЛИК Е НАШИЯТ ВОЙНИК"

Накрая в апотеоза ще участвуват всички групи, те ще образуват мащабна композиция, която допълнена с поетичен текст и музика, ще покаже единството на народа и армията, верността към партията и родината, дружбата с Великия Съветски съюз и интернационализма.

Величественият спортен празник ще се отличава от досегашните.Той ще се състои за първи път вечерно време със специални илюминации. Фонът, който ще обединява 7000 младежи и девойки, ще използува освен знамена нови средства от различни цветни плоскости, които ще позволят да се изобразяват фотоси и фигури от монументално изкуство...

Подготовката за празника е вече в пълен ход. Под ръководството на най-добрите ни специалисти групите вече са сформирани и се упражняват с музикален съпровод... Десетки хиляди зрители в стадион "Васил Левски" и други стотици хиляди по телевизионния екран ще се любуват на импозантния спектакъл – достоен за честването от българските спортисти на бележития 30-годишен юбилей от Девети септември.

На снимката: Първа репетиция на една от групите на фона...

СЪСТЕЗАНИЯТА ВЪВ ВТОРИЯ ЕТАП

ПРЕГЛЕД НА УЧЕНИЧЕСКАТА И СТУДЕНТСКАТА МЛАДЕЖ

От 1.XI.1973 г. до 1. III. 1974 г. – състезания в пионерските дружини и комсомолските организации в училищата и ВУЗ-ове.

От 1 до 10. IV. 1974 г. – преглед-състезания в дружествата и окръзите.

ПРЕГЛЕДИ НА РАБОТНИЧЕСКАТА И СЕЛСКАТА МЛАДЕЖ

От 1.XI. 1973 г. до 15. IV. 1974 г. – състезания в съветите за физкултура и спорт в предприятия, заводи, учреждения, ТКЗС и ДЗС.

От 15 IV. до 30 V. 1974 г. – преглед-състезания в дружествата и окръзите.

От 1 до 10.VI. 1974 г. – зонови състезания.

От 10 до 20.VI. 1974 г. – ФИНАЛНИ СЪСТЕЗАНИЯ

ПРЕГЛЕД НА СПОРТНАТА МЛАДОСТ

От 1 III. до 30 IV. 1974 г. – дружествени спартакиади

От 1 до 30 V. 1974 г. – окръжни спартакиади

От 10 до 30 VI. 1974 г. – зонови състезания

От 5 до 15 VII. 1974 г. – ФИНАЛНИ СЪСТЕЗАНИЯ

ПРЕГЛЕД НА СПОРТНОТО МАЙСТОРСТВО

От 1.III. до 10.V. 1974 г. – дружествени спартакиади

От 20.V. до 10.VI. 1974 г. – окръжни спартакиади

От 15.VI. до 5.VII. 1974 г. – зонови състезания

От 15 до 30.VII. 1974 г. – ФИНАЛНИ СЪСТЕЗАНИЯ

Финалите по ски, хокей на лед и фигурно пързаляне са през зимата.

ОТ 7,80 ДО 21,45 И ПО-НАТАТЪК

През 1960 г. В градчето Усолие-Сибирское не-алече от Иркутск една 14-годишна ученичка з пръв път взима гюллето в ръце и го запра-а само на 7,80 метра. . .

На 29 септември тази година на стадион Юрий Гагарин" във Варна олимпийската шам-ионка и световна рекордьорка Надежда ижова "изстреля" желязната сфера по така-а "космическа" траектория, че тя се приземи самия край на светлосиния сектор. Съдиите змериха 21,45 метра – нов световен рекорд. журналистите побързаха да прикачат към оя резултат определението "фантасти-ен". И имаха право. За мнозина символ на щастлив 29 септември бе нейният 28-и рожден ден. . .

Цифрите 7,80 и 21,45 обграждат цели 13 години от живота на Надежда Чижова – години на упорит труд в училище, в аудиториите на Ленинградския институт по физкултура "Лесгафт" и в сектора за тласкане на гюлле. През тях е имало и големи радости, и горчиви разочарования. В дните на голям триумф те неизбежно минават като на филмова лента през съзнанието на спортиста. . .

– В началото изобщо не смеех да мисля за високи резултати – пренася се в спомените си Чижова. – Но постиженията на знаменитите

РЕКОРДНИЯТ ОПИТ НА НАДЕЖДА ЧИЖОВА – СЛЕД МИГ ГЮЛЛЕТО ЩЕ ИЗЛЕТИ ОТ РЪКАТА Й, ЗА ДА СЕ ПРИЗЕМИ НА 21,45 МЕТРА.

недостижимото в леката атлетика е постижението на американския негър Роберт Бимън, който на олимпиадата в Мексико скочи на дължина 8,90 метра. Но в моя спорт на цифрите и сравненията има едно обективно средство за класифициране на резултатите – многобройните таблици. Според тях постиженията на Надежда Чижова се оценяват по-високо и от скока на Бимън, и от всички останали световни рекорди в леката атлетика. Така малцината зрители на варненския стадион станаха свидетели на най-високия резултат в историята на моя спорт.

Чижова направи подарък не само на тях и на стадиона-красавец "Юрий Гагарин" (та много ли са стадионите в света, на които са поставяни световни рекорди?). Знаменитата съветска спортистка направи подарък и на олимпийския конгрес в самото навечерие на неговото откриване, подкрепи по своеобразен начин и официалната кандидатура на Москва да получи домакинството на олимпийските игри през 1980 г. Най-после направи подарък и на самата себе си – защото същият този гюллетаскачки Т. Прес, Р. Гариш, Г. Зибина ме вдъхновяваха в стремежа ми към съвършенство. От 1964 г. тренирам в известната ленинградска школа на Виктор Илич Алексеев. През 1965 г. за пръв път ме включиха в сборния отбор на страната, а през следващия сезон станах европейска шампионка в Будапеща с резултат 17,22 метра. Това беше и първият ми действително голям успех. На олимпиадата в Мексико всички смятаха, че победата трябва да е моя. Но какво да се прави: спортът си е спорт – останах чак на трето място. Колко тежко ми беше тогава! От Будапеща не бях загубила нито едно състезание. . . Но Виктор Илич и приятелите от нашата школа ми помогнаха да се окопитя и отново да се върна на върха. . .

– За школата на Алексеев се е писало и говорило много. И все пак кои според Вас са основните принципи на работа в нея?

– Разбира се, на първо място поставям трудолюбието. Без много труд високите резултати са невъзможни. Освен това Виктор Илич обръща голямо внимание на техниката. Според мене това е основното, с което трябва да се обясням високите ни резултати – не само моите, но и на всички ученици в нашата школа. Тя съществува вече 35 години. Сега в нея се занимават около 700 души. Под ръководството на Виктор Илич работят 13 треньори.

ВЪРХУ ПОЧЕТНАТА СТЪЛБИЧКА НА СТАДИОН "ЮРИЙ ГАГАРИН" – СВЕТОВНАТА РЕКОРДЬОРКА И НЕЙНИТЕ АСИСТЕНТКИ ИВ. ХРИСТОВА И М. АДАМ (ГДР).

– А какво бихте казали за бъдещето – вашето и на вашата лекоатлетическа дисциплина?

– Сегашният ми рекорд наистина може да се нарече феноменален, но това съвсем не е границата на възможностите. . . Трудно е да се говори с точност.. .

– Може би имате предвид травмата, за която ставаше дума преди време?

– През 1971 г. наистина получих тежка травма в китката на ръката. Тъкмо тя ми попречи да участвувам в V спартакиада на народите на СССР. Трябваше да преустроя техниката си така, че движенията в кръга за тласкане да не нанасят нови поражения. С Виктор Илич се спряхме на 5–6 различни технически варианта, изследвахме плюсовете и минусите им, а после преустроихме цялата ми техническа постановка въз основа на най-подходящия от тях. Сега пак всичко е наред. .

– То се знае: трудно е да се говори с точност. Но ако си позволите да помечтаете малко?. . .

Чижова се смее:

– Сегашното развитие на резултатите в тласкането на гюлле ме кара да мисля, че до Монреал световният рекорд ще стигне някъде около 21,70 метра. А това на практика означава, че за сигурна победа в олимпийските игри ще бъде нужен резултат някъде около 22 метра. Знам, че ще е много трудно, но го смятам за възможно.

– Такава вероятно ще бъде и личната ви цел?

– На олимпийски игри целта е само една: да спечелиш – независимо от резултата.. . .

– Плановете ви за по-далечното бъдеще?

– След като престана да се състезавам, смятам да започна треньорска работа в школата на Виктор Илич. Искам поне малко да приличам на моя забележителен, бих казала, велик човек. . . Сега ръководя една малка група, която се занимава с обща физическа подготовка. Мисля и за специализацията си. Разбира се, трудно ми е, защото сама съм в големия спорт, но не жаля сили, гледам да помагам, доколкото мога. И главното – да трупам колкото може повече опит в треньорската работа.

Варна – София

Иван ЖЕЧЕВ

ПОЗДРАВЛЕНИЯ ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА БЪЛГАРСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ ПО ЛЕКА АТЛЕТИКА ТОДОР ТОДОРОВ.
Снимки: Янко ГЪРОВ

ПАНОРАМА

Съгласно тегления жребий от главния секретар на Международната федерация по баскетбол Уилиям Джонс, страните-участнички в седмото световно първенство по баскетбол, което ще се състои от 3 – 14 юли 1974 г. в Порто Рико, се разпределят в три групи. Първите две от всяка група ще участвуват във финала в Сан Жуан заедно със страната домакин (Порто Рико) и носителя на шампионската титла – Югославия. Ето състава на групите. А – Куба, Австралия, Канада (по покана), ЧССР (класирала се от европейското първенство в Барцелона) ; Б – СССР (олимпийски шампион), шампионът на Африка (който ще бъде излъчен през април 1974 г.), Бразилия (трета от световното първенство през 1970 г.) и Мексико; В – САЩ (олимпийски вицешампион), шампионът на Азия (който ще бъде излъчен през декември 1973 г. в Манила), Аржентина и Испания (по покана).

●

Мнозина смятаха участието на 71-годишната Лорна Джонстоун на олимпийските игри в Мюнхен едва ли не за фиктивно. Вярно, че за олимпийска титла не ѝ стигнаха силите, но тези дни в Стонлей тя завоюва за 14-ти пореден път шампионската титла на Англия по обездка.

●

Предстоящото осмо световно първенство по хандбал в ГДР, насрочено за м. март 1974 г., предизвиква много вълнения сред най-младите почитатели на този спорт. Има защо. Град Шверин е обявил, че двата най-добри ученически отбора от окръга – юноши и девойки, ще играят финалните си мачове в същата зала и пред същата публика, дошла за срещите от световното първенство. Играта ще бъде реферирана от международен съдия. Отборът-победител ще получи като награда топка с автографите на националния отбор, а най-добрите играчи от всеки окръг – пропуски за световното първенство.

●

Само няколко дни след смъртта на големия атлет Паавo Нурми сдружението "Олимпиън интерняшънъл", към което се числят 3000 бивши олимпийци от 20 страни, е учредило награда – малка бронзова статуетка, копие на паметника, издигнат още приживе на Нурми пред олимпийския стадион в Хелзинки, която ще се връчва всяка година на 13 юни – рожденната дата на финландския идол.

●

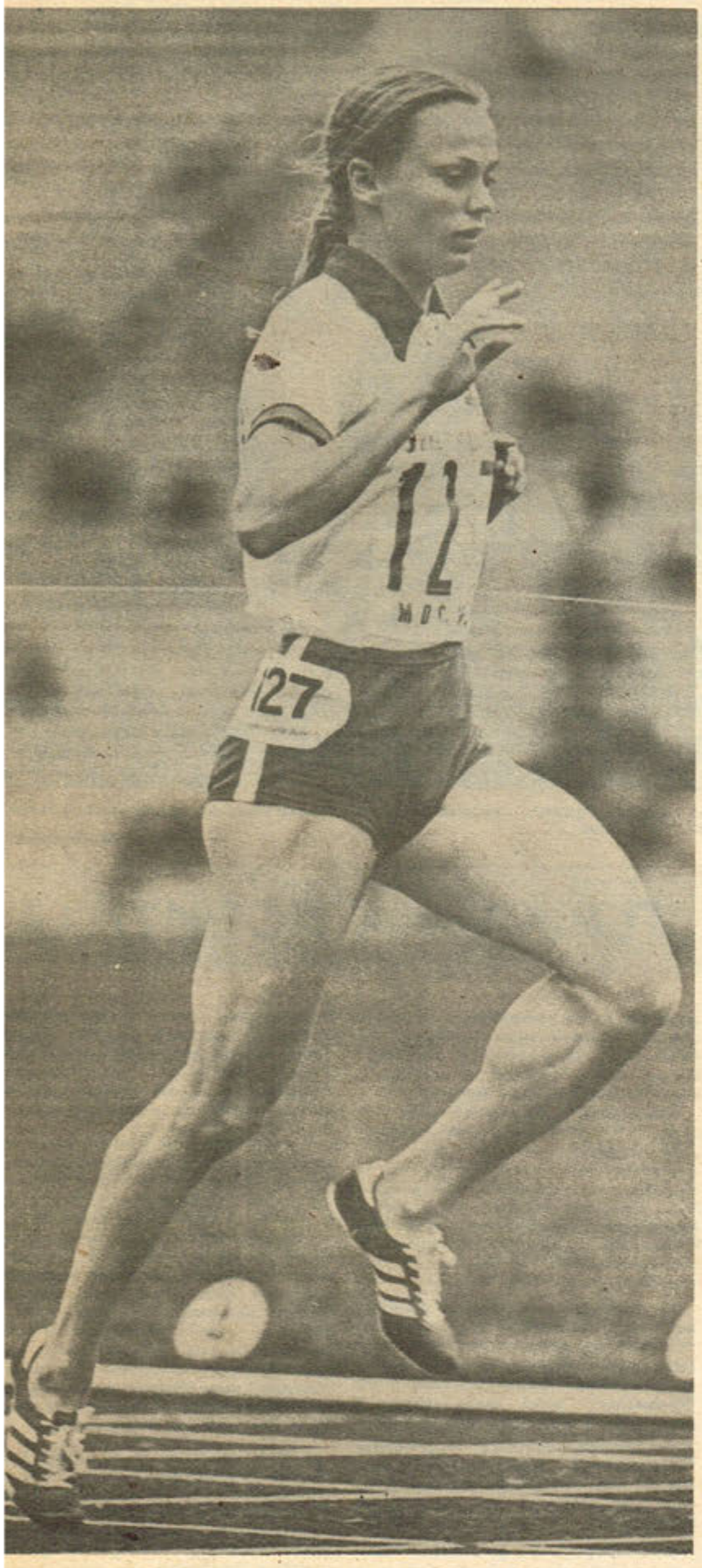
Луис Окана, победителят в обиколката на Франция тази година и шампион на Испания, бе високо отличен в родината си. Той е удостоен със златния орден за спортни заслуги – най-високото спортно отличие в Испания.

●

В Есен (ГФР) бе лансиран нов метод за рекламиране на баскетбола и активизиране на зрителите. Всеки желаещ от публиката може да опита през почивките между мачовете стрелба в баскетболния кош. Най-добрите стрелци и 5-те най-високи момчета от 14 – 18-годишна възраст, опитали сръчността си, получават отличие.

●

Спортистите се чествуват по различни начини. Някои биват увековечавани още приживе с паметник. Така в Япония гимнастиците Такаши Оно и Юкио Ендо могат да съзерцават собствените си излети от метал фигури пред входа на спортната зала в Акита.

ФИНЛАНДСКАТА МОНА ЛИЗА

В листата на най-добрите спринтьорки на Европа се появи още една "звезда". Светлокосата лекоатлетка от страната на хилядите езера, със също толкова приятно звучащото име Мона Лиза и не съвсем лекото за изговаряне презиме Пурсиайнен не бе постигала доскоро резултати, които да я поставят между фаворитите на лекоатлетическата писта.

Тя започва своята спортна кариера на 400 метра. През миналата година участвува на олимпийските игри с моминското си име Странднвал без успех. С постижение 52,23 зае седмо място на полуфинала и отпадна от по-нататъшната борба. След олимпиадата двадесет и две годишната лекоатлетка се посвети изцяло на спринта, като отбягваше дълго време малките състезания и прояви.

През юли т. г. Мона Лиза се омъжи за хърделиста Пурсиайнен. Това голямо събитие в личния й живот сякаш постави начало и на голямата й спортна кариера. Подобрявайки своите постижения от състезание на състезание, Пурсиайнен твърде бързо намери място в семейството на най-добрите спринтьорки в света.

Първият сигнал за нейните големи възможности бяха състезанията в Хелзинки, на които пробяга 200 метра за 22,7 сек. Пет дни по-късно на полуфинала за купата на Европа във Варшава тя постигна най-големия си успех – победи на 100 метра всепризнатата фаворитка Ирена Шевинска и зае първо място с великолепното време 11,19, измерено от електронна система, за съжаление много по-строга от хронометъра.

На универсиадата в Москва Мона Лиза се класира първа и в двете спринтьорски дисциплини. Заслужава внимание пистижението й на 200 м – 22,39 и на 400 м – 51,29. Според специалистите тройната финландска рекордьорка все още не е усъвършенствувала техниката на спринта.

Друга слабост е неумението й да се концентрира преди старта. Освен това е твърде нервна, преживява силно всяко състезание и неудача. Въпреки тези слабости русокосата финландка с право заема предно място в редицата на най-опасните съперници на Ренате Щехер. По този повод тя казва:

– Много бих искала да бягам с Щехер. От нея не чувствувам никакъв страх. Респектират ме единствено нейните постижения.

ТРИМАРАНЪТ НА АЛЕН КОЛА "МАНУРЕВА"

ДРАМА В АТЛАНТИКА

Регатата на века, както наричат най-голямото състезание в света на Ветроходни яхти – обиколка на земното кълбо в три етапа, е в началната си фаза, но вече се случи тежка авария, и то на фаворита – кап. Ерик Табарли (Франция). На няколкостотин мили под екватора, но по-близо до Южна Америка, отколкото до Африка, той счупи главната си мачта и загуби голямото си платно. Знае се, че най-бързият път до нос Добра Надежда (първи етап) не е най-прекият, защото край Африка има големи зони на затишие. Табарли бе отишъл много на запад, за да търси силни ветрове. И ги намери...

Въпреки тази тежка авария Табарли не се отказва от състезанието – дотогава беше в първа позиция. Сега се отправя към Рио де Жанейро, където ще се опита да поправи аварията. във Франция вече му кроят ново голямо платно и изготвят нова метаническа мачта (25 м висока), които ще бъдат изпратени със самолет в Рио де Жанейро. Изминала е само една десета от състезанието и неговите шансове за първо място теоретически не са компрометирани. Такива злополуки и решителната Воля да бъдат те преодолени говорят за баснословните измерения на това състезание.

Сега в първа позиция е най-опасният конкурент на Табарли – Чей Блайт с яхта "Великобритания – II". Той е на 300 мили под остров Св. Елена. Както е известно, Чей Блайт е нещо като национален герой на Англия. На времето той прекоси Атлантика на гребла със своя другар Джо Риджуей, а след това извърши "невъзможния подвиг" – сам обиколи земното кълбо за 302 дена в посока, обратна на главните ветрове.

Във Втора позиция е френската яхта "33 Експорт", но и тя претърпя малка авария – буря разби главния резервоар за сладка вода и тя се смеси с морска вода. Сега сладката вода е под разпределение – 2 литра на ден за 9 души. Нека припомним, че в тази регата участвуват и две полски яхти. Яхтата "Коперник" е сега в пета позиция.

Само аутсайдерът Ален Кола с преименуваната яхта "Манурева" по стар навик не е дал своите координати. Както е известно, Ален Кола не бе допуснат официално в това състезание, защото яхтата му е тримаран и пътува сам. Той реши да отправи лично предизвикателство – обиколка на земното кълбо по същия маршрут, но само с един етап – Сидней...

ЕДИН «ИСПАНЕЦ» НА ИМЕ УЕЙН

На отшумялото европейско първенство по баскетбол в Барцелона испанският състезател Уейн Брабендер бе обявен за най-добрия играч на шампионата. Той беше получил същото отличие и на предолимпийския турнир в Амстердам през 1972 г. Обикновен момък, като другите. Въпреки безизразното си лице той може да показва чувства – щастлив е, когато отбелязва две точки за отбора си. Тогава дига ръце и свива ръката си в юмрук – така показва радостта си.

Уейн Брабендер е играч, какъвто всички европейски отбори биха желали да имат – човък, безпощаден в защита, голям техник. Той представлява един стил – американския. И това е нормално, защото Уейн Брабендер е роден през 1948 г. в Монтевидео. . . в САЩ. Американец е бил до 1969 г., когато взе испанско поданство.

– На каква възраст започнахте да играете баскетбол?

– На 7 години, както всички американци, в училището. Играех главно срещу по-големия си брат – имам двама братя и една сестра, – който беше добър баскетболист. Сетне практикувах две години този спорт в колежа на Илемар, а и в университета на Минесота, където получих диплома за учител по физическо възпитание.

– Как тренирахте в САЩ?

– От октомври до февруари по два часа на ден – в университета. Останалите месеци вяхме теоретически в почивка. Аз обаче играех бейзбол. Този спорт не ми харесваше много, но имах добри резултати – имаше някаква съгласуваност между моите треньори по баскетбол и бейзбол в университета.

– Считаха ли ви за добър баскетболист в САЩ?

– Мисля, че да. – Бях избран в "Ол стар Америка" на колежите, а и в "Ол стар Америка" на университетите. Всъщност имах предложения от няколко професионални клуба и дълго време тренирах с отбора на Филаделфия. Но моят университет не беше много известен и макар че ме считаха за добър играч, накрая не ме приеха.

– Кога и защо дойдохте в Испания?

– Това се случи през 1968 г. Американският мениджер Норландер беше добре разположен към мене. Когато видя, че няма да стана професионалист, той ме препоръча на Фернандес, треньора на "Реал Мадрид". Фернандес дойде в САЩ и аз подписах договор за испанския клуб. Защо? Не познавах Европа. За човек като мене, който произхожда от семейство на дребни фермери, този континент представляваше нещо като мечта. Исках да видя какво има от другата страна на океана. Това беше приключение. Още следната година взех испанско поданство. Трудно ми е да обясня причините на това си решение. Родителите ми не бяха против. Просто се влюбих в Испания!

– Как тренирате в Испания?

– С "Реал Мадрид" тренираме 5 дена на седмица, без да смятаме дните на мачове. Следователно имаме само един ден почивка. Аз лично трябва да правя много мускулни упражнения. За европейския шампионат испанският отбор започна да тренира на 15 юли. Две-три седмици се отдавахме на мускулни упражнения и атлетика, без да мислим за баскетбол. Сетне вече започнахме да играем. Много мачове – по две срещи с отбора на КНР и с отбора на "Жилет Олстарс", турнир в Пинеда с Канада, един отбор от Ню Йорк, съставен само от негри, Белгия и един белгийски отбор – завършихме трети, след американците и канадците. Сетне участвувахме в турнира на дружбата в Гренобъл. Нашите ръководители смятаха, че тези мачове не са достатъчни. Тогава играхме срещу отбора на Франция и редица испански клубове. Необходимо е да се играе много, за да се постигне нещо.

– Освен с баскетбол с какво друго се занимавате?

– Уча езици – испански и немски. Тренирам отбора на един мадридски колеж.

– Истински испанец ли сте вие?

– Мисля, че да. С другия бивш американец Луйк говоря на испански. Женен съм за испанка и моят тригодишен син се казва Дейвид Уейн Брабендер Паскал!

НА СНИМКАТА: Брабендер и неговият треньор Антонио Мигуел.

Фут болът
в близки и далечни страни

БРАЗИЛЦИТЕ НА СТАДИОН "В. И. ЛЕНИН" В МОСКВА (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): КЛОДОАЛДО, ПЕРЕЙРА, МАРКО АНТОНИО, МОЙЗЕС, ЛЕВИНЯ, ВАЛДОМИРО, ЗЕ МАРИЯ, ВЕНДЕЛ, ЖАИРЗИНЬО, РИВЕЛИНО, ПАУЛО ЦЕЗАР.

СНИМКА, АЛЕКСЕЙ ХОМИЧ

НЕ Е ЛЕСНО ДА СИ НАСЛЕДНИК НА ЯШИН

Той се казва Владимир Пилгуй и сега е 25-годишен. Наследи Лев Яшин на вратата на "Динамо" (Москва) преди малко повече от два сезона. Това бе достатъчно, за да добие веднага широка популярност в целия футболен свят. А после го повикаха и в сборния отбор на СССР, където вече е играл 9 мача.

От един разговор между Пилгуй и съветския журналист ОЛЕГ КУЧЕРЕНКО научаваме някои подробности за непосредственото влияние на Яшин при израстването на младия и талантлив вратар.

– Често ме питат – казва Пилгуй – на какво ме е научил Яшин. И очакват, че ще започна да разказвам за някакви тайни. А тайни няма. И все пак общуването с големия вратар ми даде много. От него научих най-важното – отношението към играта. Не познавам друг човек, който да е толкова предан на футбола, толкова да го обича. Преди всеки мач, дори най–обикновения, той се вълнуваше, преживяваше, настройваше се, макар че човек можеше да си помисли: за какво са тия нерви, та той е Яшин?... А после и самият аз започнах да забелязвам, че ако си равнодушен към играта, нищо не излиза. Разбира се, Яшин ми даде много и в чисто специалните вратарски умения.

– Какво по-точно?

– Обръщали ли сте внимание как Яшин ловеше топката? Тя почти никога не отскачаше от него. А дори да отскочеше, нападателят трудно можеше да я довкара във вратата. От Яшин научих техниката на ловене, изкуството за избиране на позиция и за излизане напред. След мачовете сам анализирах играта и грешките си, а Яшин ми казваше как е трябвало да постъпя при един или друг епизод.

– Тежко ли беше бремето да заместите Яшин на вратата?

– Отначало не чувствувах такова нещо. Играех, без да се замислям върху всичко това. А и запалянковците прощаваха грешките ми. Но миналата година играта на отбора нещо не вървеше и аз на свой ред почувствувах недоверие от страна на зрителите. Разбирам ги – бяха свикнали с Яшин. Но така или иначе неприятно е да чуваш обидни подвиквания от трибуните на собствения стадион. . . С една дума, разбрах, че не е лесно да си наследник на Яшин.

– Виждате ли много недостатъци в играта си?

– Доста. Например лошо подавам топката с ръка – пасът не винаги е удобен за поемане. Не мога да я изпратя далече и с крак. Напоследък все по-често започнаха да ми вкарват голове в последните минути на мача. Разпитвал съм ония, които гледат отстрана. Казват, че съм действувал правилно. Но пускам голове. Значи, нещо не е наред. Изглежда, че към края на играта вниманието ми се притъпява, започва да се проявява нервното напрежение. Сам чувствувам, че краката ми стават сякаш от памук. Сега анализирам тия факти, трябва да се вземат мерки. . .

– Съществува понятието "неспасяем удар". Как лично вие го разбирате?

– Трудно е ударите да се делят на категории. Към всеки трябва да се подхожда еднакво отговорно. От личен опит знам: щом си помисля след удара, че лесно ще уловя тая топка, или ми вкарват гол, или допускам някаква друга неточност. А понякога човек спасява невероятни удари. Тук е нужна интуиция, опит, нужно е и спортно щастие. Не всичко може да се обясни с думи. . .

ВЪПРОС НА ДЪРЖАВНА ПОЛИТИКА

В кореспонденция от Рио де Жанейро за седмичника "Футбол – Хокей" съветският журналист ИГОР ГОРАНСКИ съобщава интересни подробности за подготовката на бразилския национален отбор, който догодина в ГФР ще защищава световната си титла.

Новото първенство на Бразилия е в разгара си и ще завърши през февруари 1974 г., ала още сега в общи линии е начертан и планът за подготовка на националния отбор. Неведнъж се чували да казват, че за бразилците футболът е въпрос на държавната политика. Сега това вече прие съвсем конкретен характер. Докладите на председателя на Бразилската спортна конфедерация Жоан Хавеланж за подготовката на отбора се приемат лично от президента на страната.

Научаваме, че на последната такава среща Хавеланж е съобщил на президента, че на 1 март всички кандидати за националния отбор ще получат официални покани. Както изглежда, тая дата ще стане рожден ден на новия бразилски национален отбор – образец 1974 г. Преди заминаването за ГФР бразилците ще играят няколко приятелски срещи у дома си. Като противници са набелязани националните отбори на СССР, ГДР, Португалия и Австрия. Освен това възможни са мачове с Ейре, Парагвай, Перу и Мексико.

Спортните коментатори още отсега внимателно наблюдават националните играчи. Ала от футболистите, играли на 21 юни в Москва, само четирима – Клодоалдо, Луис Перейра, Марко Антонио и Валдомиро – участвуваха в първите шампионатни мачове. Останалите лекуват травми или все още не са в задоволителна спортна форма.

Пауло Цезар се появи на "Маракана" през септември – в мача със "Сантос". И макар че физическото му състояние е далече от нормалното, след неговото завръщане играта на "Фламенго" доби осмисленост и стройност в атаките. В моя отбор обаче неравномерно се представят защитниците. Единственият гол, вкаран от нападателите на "Сантос", бе плод на груба грешка в отбраната.

Пеле продължава да играе в "Сантос". Във връзка с новите изявления на Хавеланж, че вратите на националния отбор винаги са отворени за Пеле, спортната форма на моя играч привлича особено много вниманието на специалистит Ветеранът доста е натежал. По м повод един колега от журналистиче като трибуна на стади "Маракана" ми каза: "Пеле стана п богат, затова е и по-мекък. . ."

Както и да е, но Пеле продължав да се чувствува господар на терен Срещу "Фламенго" той игра като с трие на атаката, изобщо не занимава с конструктивна работ И успя да нанесе 4 удара към проти никовата врата, макар че защитн ците на "Фламенго" не се отделя нито на крачка от него. Пеле запазил познатия ни точен удар отмерен пас. Благодарение старанията му лявото крило Е действуваше много остро. В моя м "Сантос" игра уверено и солидно. Всичко личи, че присъствието на Пе влияе благотворно върху отбора.

В моя мач много силно игра и Вр марят на "Сантос" Сежас. Той три пъти спаси отбора си, ка демонстрира отлична отскокливо и реакция. Не случайно на другия г някои вестници побързаха да нарекат кандидат за националн отбор. Нали като се съди по играт на останалите бразилски вратар този пост продължава да е на уязвимият. . .

БИЧ НА НАШЕТО ВРЕМЕ

Макар в доста напреднала възраст, сър Мат Бъзби, наричан в Англия "дядото" на "Манчестър Юнайтед", мисли не само за съдбините на своя клуб, но и за бъдещето на футбола изобщо. Върл противник на дефанзивната тактика, Бъзби направо окачествява отбранителния футбол като разрушителен и зове на борба срещу него.

– Тази модерна мания за разрушение трябва да се преследва и унищожава навред. За съжаление днес тя се шири на много места и понякога човек остава с впечатлението, че е завладяла целия съвременен футбол. Всички трябва да се борят срещу това. Ако продължава така, разрушителната игра ще провали самия футбол като спорт. Трябва да разберем това и да си направим съответните изводи... Ако игровата мощ на английския футбол западна значително след световното първенство през 1966 г., това се дължи на превеса, който взе "предпазливият" футбол, и липсата на изтъкнати футболни личности. По мое мнение между тези два комплекса съществува тясна причинна връзка. От една страна, липсват супериграчи, които да преодолеят стерилността на "разрушителния" футбол, а от друга – точно този вид игра спъва изграждането на умели футболисти, тъй като техните сили се похабяват преждевременно със системно налаганите им непродуктивни задачи.

В борбата срещу тоя "бич на нашето време" сър Бъзби разчита най–вече на треньорите и на изтъкнатите светила:

– В един футболен свят, поел нездравия уклон към посредствеността, Кройф е един от малкото маяци, които могат да ни покажат пътя към по–добро бъдеще. Аз много го ценя и мисля, че той – като магнит за публиката – си заслужава изключително високата трансферна сума, заплатена от "Барселона" за прехвърлянето му в Испания.

ХУГО СОТИЛ С ФЛАНЕЛКАТА НА "БАРЦЕЛОНА"

ПЪРВИЯТ...

Перуанският нападател Хуго Сотил, доскорошен играч на "Депортиво муниципал" (Лима), бе първият чужденец, който отиде да играе в Испания след вдигането на забраната за внос на чуждестранни футболисти в тая страна. Днес той носи фланелката на "Барселона" и ще бъде партньор на знаменития Кройф.

– Чувствувам се щастлив, че играя в такъв известен клуб като "Барселона" – казва Сотил. – Наричат ме "зрелищен играч", но трябва да кажа, че когато съм на терена, мисля преди всичко за общата, колективна цел. Само когато е ясно, че отборът ми вече е извоювал победата, си позволявам да направя нещо "за зрителя". . .

– Може би ще ви е трудно да свикнете с европейския футбол?

– Не вярвам. Смятам се за добър професионалист, способен да играе във всеки отбор. А и няма особено голяма разлика между футбола в Европа и този, който играем ние. Имал съм треньори от различна националност и съм задоволявал изискванията им. Това ме кара да вярвам в добр то си бъдеще. Според мене най-ва ното във футбола е техниката умението.

– Съществува мнение, че в Ев па се играе по-твърдо. . .

– Не съм съгласен. И у нас се игр така. Така е навсякъде. Не ме страх от грубости. Смятам, че пр тежавам необходимата сръчност пъргавина, за да избягвам стълкно нията с противниковия играч; ко то има лоши намерения към мене. З белязвам го отдалече и знам как се предпазя.

– Говори се, че южноамерикански те футболисти са недисциплинира Съгласен ли сте с това?

– Не сме по-различни от другит Професионалистът винаги е дисци линиран – независимо в коя стра играе.

– Ще останете ли дълго в "Бар лона"?

– Ако зависи от мене, ще остан моя клуб, докато събуя завина футболните обувки. Разбира трудно е да се говори отсега: тр ва да видим как ще тръгне всичко новата обстановка.

(По материали на Пренса латин

СПОРТЪТ – ПРАВО НА НАРОДА

Днес Куба не е същата, както през 1968, ко-ато за пръв път се възхищавах от вечно еления Остров на свободата и неговите въз-будени от революционния пламък жители. То-ава под моя прозорец в хотел "Насионал" маше зенитно оръдие и един черен като въгл-ен сержант беше прилепнал на оптическия ерник. Отсреща в океана кръстосваше като тепен вълк американски боен кораб. В план-тациите тук-там нещо изгаряше. Вечер пред чреждения патрулираха бойци в зелени ниформи или членове на доброволните отря-ди за защита на революцията...

Сега оръдието е изчезнало. Корабът сигурно ъждясва някъде край Флорида. Плантациите ламтят само от труд... Едва ли има здравомислещ човек, който да мисли, че кубинската революция може да бъде разгромена. Един горд народ се е изправил в сърцето на Америка и неговата победа е пример за десетките по-искани народи в тази част на света.

И все пак не всичко е спокойно. Другояче не може и да бъде, когато си само на 90 мили от най-силната капиталистическа страна, от десетки народи, чиято жажда за свобода се задушава от военни хунти и правителства на ъдри земевладелци.

КУБА – ОПОРА И ПРИМЕР ЗА ЛАТИНСКА АМЕРИКА

Уви! Няма мир в Америка. Хората със сламе-ни шапки, бедните мачетерос, скотовъдците изранени от скали и кактуси крака, миньо-ите със задръстени от силикоза гърди, аботниците – роби на конвейера, цялата та-и отдавна експлоатирана маса в Латинска мерика претърпя едно горестно поражение. Народът на Чили и неговият президент д-р алвадор Алиенде вече не крачат рамо до амо с Куба и всички социалистически страни ъм по-добро бъдеще.

Когато в Хавана долетяха първите съобще-ия за контрареволюцията в Чили, цялата трана настръхна. Алиенде беше мъртъв, но лиенде говореше от Площада на революция-а в Хавана. Хората минаваха специално от-ам, за да чуят отново и отново записа на не-овата реч при последната му среща с Фидел. дна вечер половин милион кубинци се събраха а митинг. Отначало говори Беатрис Алиенде. Не съм дошла тук да държа реч. Искам само а ви разкажа за последните часове от живо-а на моя баща. Народът на Чили вярваше в ого и той остана верен на своя народ до са-ия край..." – каза тя. После над това море от ора прогърмяха думите на Фидел Кастро. Не, еволюцията в Латинска Америка не е загина-а! Докато идеите на социализма и свободата ламтят макар и на един остров от този ко-инент, надеждата ще ражда герои и ще под-ържа пламъка на борбата от Рио Гранде до Огнена земя...

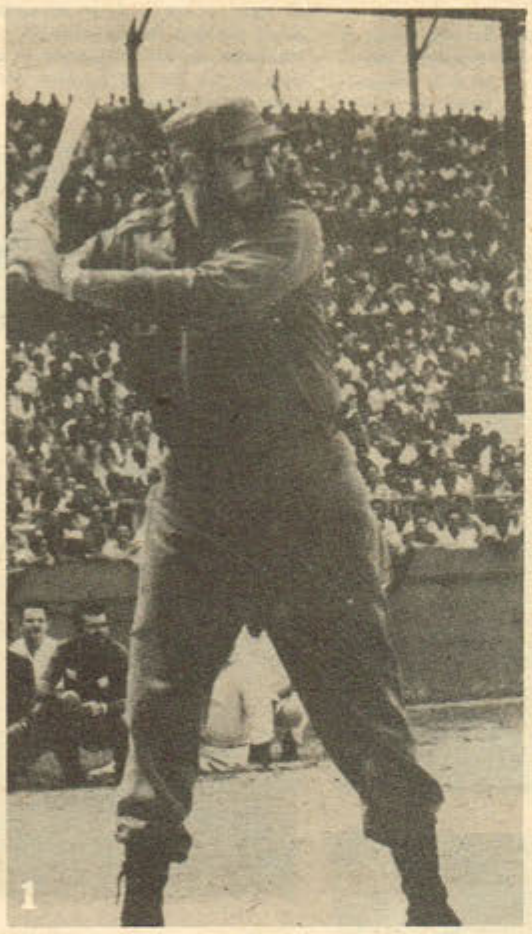
ФИДЕЛ

Вече няколко пъти споменавам Фидел. Тук сички казват така. Името Кастро е само за ората отвъд океана. На острова комендан-ът Фидел е първият приятел на всеки убинец. Неговият работен костюм е все още тарата бойна униформа, а неговата лека кола – джип – "вездеходка". С хората, които му харесват, той веднага преминава на "ти". Когато говори на митингите, към него летят фамилиарно настойчиви призиви, "Пази се от реакционерите, Фидел!", "Покажи им на тези гринго (американците)". "Остани, не си отивай, Фидел!" – крещят към него децата, когато той посещава училища или детски градини.

Неговият пример е заразителен. Един факт. След неочакваните загуби на кубинските волейболисти на Централноамериканските игри в Мексико Фидел пръв отишъл при тях и се поинтересувал от причините. Току-що бил дошъл нов треньор – познатият на всички ни Тодор Симов. Симов и играчите обяснили причините. После Фидел Кастро сам започнал да играе. Телевизията го показала на няколко волейболни площадки – играел с ученици, с работници, на полетата със захарна тръст, на остров Пинос... Това почти моментално създало огромна популярност на сравнително новия спорт за Куба. Отговорният секретар на Кубинската федерация по волейбол Елисео Акоста Соса ми разказа, че волейболът в Куба сега е най-масовият спорт. Хората обичат да гледат бейзбола, но отиват да играят волейбол. Сега Куба има 380 000 волейболисти. . .

Фидел покорява всички със своите лични качества. Съветската треньорка по художествена гимнастика Мария Виноградова разказва за срещата си с Фидел:

– Когато той е до тебе, можеш планина да вдигнеш! Той вдъхновява. С него разбираш силата на това "Патриа о муерте! Венсеремос!"("Отечеството или смърт! Ще побе дим!").

1

КРАЯТ НА ЕВТИНИЯ РЕЗЕРВАТ НА МЕСО ЗА ЗРЕЛИЩА

До революцията Куба бе един евтин резерват на месо за зрелища – боксьори и бейзболисти. Тези гладни момчета по същество малко се различаваха от своите сестри. Всички служеха за развлечение на богатите с долари и пороци американци. В петък бизнесмените бяха на бейзболния стадион, където Педро или Хосе излизаха от кожата си, за да се харесат и получат нов контракт и препитание, а в събота тръгваха към Хавана.

Видях пристанищата на американските яхти. Тръгвайки на лов за мулатки, американците са гълтали малко солен морски въздух за раздухване на мъжеството през пролива между Флорида и Куба. Бързите яхти са спирали до самите стълби на разкошните заведения, където са ги чакали покорни слуги, ролетка, скъпи напитки и гореща черна плът. Само в Хавана е имало 12 000 проститутки – повече, отколкото числото на учителите в цяла Куба.

Революцията направи нещо изумително: с един замах превърна тези роби в горд и свободен народ. Днес кубинските жени работят за своя народ и раждат деца от своите мъже. Кубинските бейзболисти побеждават за своята страна. Вече години наред те са световни първенци – системно и безмилостно разгромяват отборите на САЩ, една страна, където бейзболът също има претенции за спорт номер едно. Кубинските боксьори, както и нашите щангисти, бяха "бомбите" на олимпийските игри в Мюнхен. Куба излетя към върховете на световния спорт като балистична ракета. В Централноамериканските и Панамериканските игри кубинският химн кубинското знаме са най-често срещани символи на победата. Милиони хора от Л тинска Америка виждат в тези победи спортистите от Куба победи на социализм към който и те се стремят.

Кипящата кръв, която пулсира в гъвкавот тяло на кубинеца, сега намира широк просто за полет. Когато дневният труд завърши лепкавият от захарния сок на канята но "мачете" падне върху последния сноп, когат свърши учебният ден на "бекадосите" (учен ците), живеещи и учещи в бившите вили н милионерите, тогава настъпват часовете н големия народен спорт в Куба.

За този спорт революцията направи мно Невероятно много. Тя предостави басейни

4

терените за бейзбол и всички други игр спортните комплекси и зали на всеки, кой ска да спортува. Потиснатата от икономи ческата блокада Куба съумя да изгради сво силна спортна индустрия.Сега никой не плащ за екипи, терен и инструктори. Никой. Хор ма идват, получават пособия и излизат д спортуват.

5

3

1 ПРЕД 60 000 ВЪЗТОРЖЕНИ ЗРИТЕЛИ ФИДЕЛ КАСТРО ПРАВИ ПЪРВИЯ УДАР НА БЕЙЗБОЛЕН МАЧ.

2 ЕДНА СРЕЩА МЕЖДУ АНЖЕЛА ДЕЙВИС И СВЕТОВНИЯ СТУДЕНТСКИ ШАМПИОН НА 400 М ГЛ. БЯГАНЕ (45,36!) ОТ УНИВЕРСИАДАТА В МОСКВА АЛБЕРТО ТОРЕНА.

3 КУБИНСКИТЕ БАСКЕТБОЛИСТИ ЗАЕХА 3-ТО МЯСТО НА ОЛИМПИАДАТА В МЮНХЕН, А НА ПАНАМЕРИКАНСКИТЕ ИГРИ БЯХА ПЪРВИ, КАТО ПОБЕДИХА ОТБОРА НА САЩ.

4 СОНЯ ПЕДРОСО – ЕДИН СИМВОЛ НА СЪВРЕМЕННАТА КУБИНКА.

5 СПОРТЪТ В НАРОДНА КУБА ДАВА СВОЯ ПРИНОС И В ЗАЩИТАТА НА ОТЕЧЕСТВОТО.

2

В една своя реч Фидел каза фразата, която залегна в основата на кубинското разбиране за спорта: "СПОРТЪТ – ТОВА Е ЕДНО ПРАВО НА НАРОДА!" И всички възприеха тези думи тяхната пълна сила и значение. Дори от зрителите на спортните състезания не се взима такса за вход. Нали самото състезание е най-добрият пропагандатор за спорта, за здравето, нали там, на стадиона, младите ще дойдат да се учат от опитните майстори!

АПЕТИТЪТ ЗА НОВИНИ ОТ КУБА

По време на световното първенство по вдигане на тежести в Хавана бяха дошли журналисти от всички краища на света и особено много – от страните на Латинска Америка. Имаха запланувани по двадесетина теми. Не ги изпълниха докрай – нямаше време. Всичко нямаше и да мине през цензурата на военните режими. Те знаеха това. Но работеха като автомати. Техните читатели искаха новини от Куба!

Трябваше да се работи двойно – един път за XXVII световно първенство по вдигане на тежести и I панамериканско първенство и втори път за разгадаването на това чудо – спорта в социалистическа Куба. И не само на спорта... В своята поема "Песен за подвига" Пабло Неруда, обръщайки се към народите на Америка, пише: "Отворете очи, братски народи, и Вие имате своята Сиера Маестра!"

Климент ВЕЛИЧКОВ

ДРАМАТИЧНИ ДУЗПИ НА СВЕТОВНИТЕ ПЪРВЕНСТВА

Дузпата – това най-тежко наказание във футбола, почти винаги се приема като драматичен момент в играта. Трудно се преживяват минутите, когато вратарят на наказания отбор стои сам срещу "безмилостния" нападател... Обикновено треперят и двамата играчи – както и всички останали, както и техните привърженици от трибуните. Защото голът не винаги е неизбежен...

Особено тежки са дузпите при състезания от голям ранг – например световни първенства...

ПЕТ В ЕДИН МАЧ

На световното първенство през 1930 година се случва куриоз, който едва ли ще бъде повторен някога. В Уругвай, общо взето, играта минават по-спокойно от очакванията и домакините сравнително лесно стават световни шампиони. Но куриозът става в мача между Аржентина и Мексико, завършил с резултат 6:4. Самият резултат подсказва нещо необикновено... А то е, че боливийският съдия Улисеса Саучега отсъжда по време на играта точно... 5 дузпи! Наистина трудно достижим съдийски рекорд!

"ЧЕРНИЯТ ДИАМАНТ" СРЕЩУ ЗАМОРА

Следващият световен шампионат се провежда в Италия и в него участвуват действително най-силните отбори в света. Една от най-бурните срещи е квалификационната между Испания и Бразилия. При резултат 2:1 за Испания немският съдия Бирлем дава дузпа в полза на бразилците. Един срещу друг застават Рикардо Замора, считан тогава за най-добрия вратар на света, и най-добрият играч на Бразилия Леонидас, наричан от запалянковците "черния диамант". След удара Замора с чуден скок към левия горен ъгъл залепва топката в ръцете си. След това испанците постигат още един гол и Бразилия отпада от по-нататъшно участие.

НА МЕАЦА НЕ МУ Е ДО ПОЗДРАВЛЕНИЯ...

Последното световно първенство преди Втората световна война е в Париж през 1938 г. Италия, която четири години по-рано е станала световен шампион, защищава титлата си в следния прочут състав: Оливиери, Фони, Рава, Серантони, Андреоло, Локатели, Биавати, Меаца, Пиола, Ферари и Колаузи.

За полуфиналите се класират отборите на Италия, Бразилия, Унгария и Швеция. Унгарците с лекота отстраняват представителите на Швеция с резултат 5:1, но положението в срещата Италия–Бразилия е коренно различно. При резултат 1:0 за Италия швейцарският съдия Витрих сочи бялата точка пред вратата на бразилския отбор – дузпа за италианците. Зад топката застава капитанът на отбора Меаца, който по-късно разказва:

– Обхваща ме страх. Всичко беше в ръцете ми, но се почувствувах несигурен. Все пак засилих се и в момента, когато замахнах с крак, усетих, че се скъса ластикът на гащетата ми. Механически се хванах с ръка за пояса и шутирах... За щастие, отбелязах гол.

Докато бразилският вратар вадил топката от мрежата, публиката присъствувала на чудно зрелище: Меаца побягнал към съблекалнята, а съиграчите му го подгонили, за да го поздравят... На Меаца не му било до никакви поздравления – тичал да смени гащетата си!

До края на мача бразилците отбелязват гол и намаляват разликата, а Италия отново триумфира на световното първенство, побеждавайки на финала Унгария с 4:2...

Най-голям интерес предизвиква четвъртфиналната среща между Унгария и Бразилия (4:2). Темпераментните бразилци не могат да се помирят с "унгарската рапсодия" на терена и мачът твърде рано става груб и неспортсменски. Тогава на сцената излиза английският съдия Елис... Той присъжда две дузпи – по една за двете страни, които са реализирани. И още нещо – Елис отстранява от игра трима състезатели. Тези мерки, разбира се, не се приемат мълчаливо, макар да са наложени от авторитет като Елис...

СЪС СЧУПЕНА РЪКА

В следващите световни първе ства, проведени съответно в Чи Мексико и Англия, няма драматич дузпи. Все пак един случай трябва се спомене.

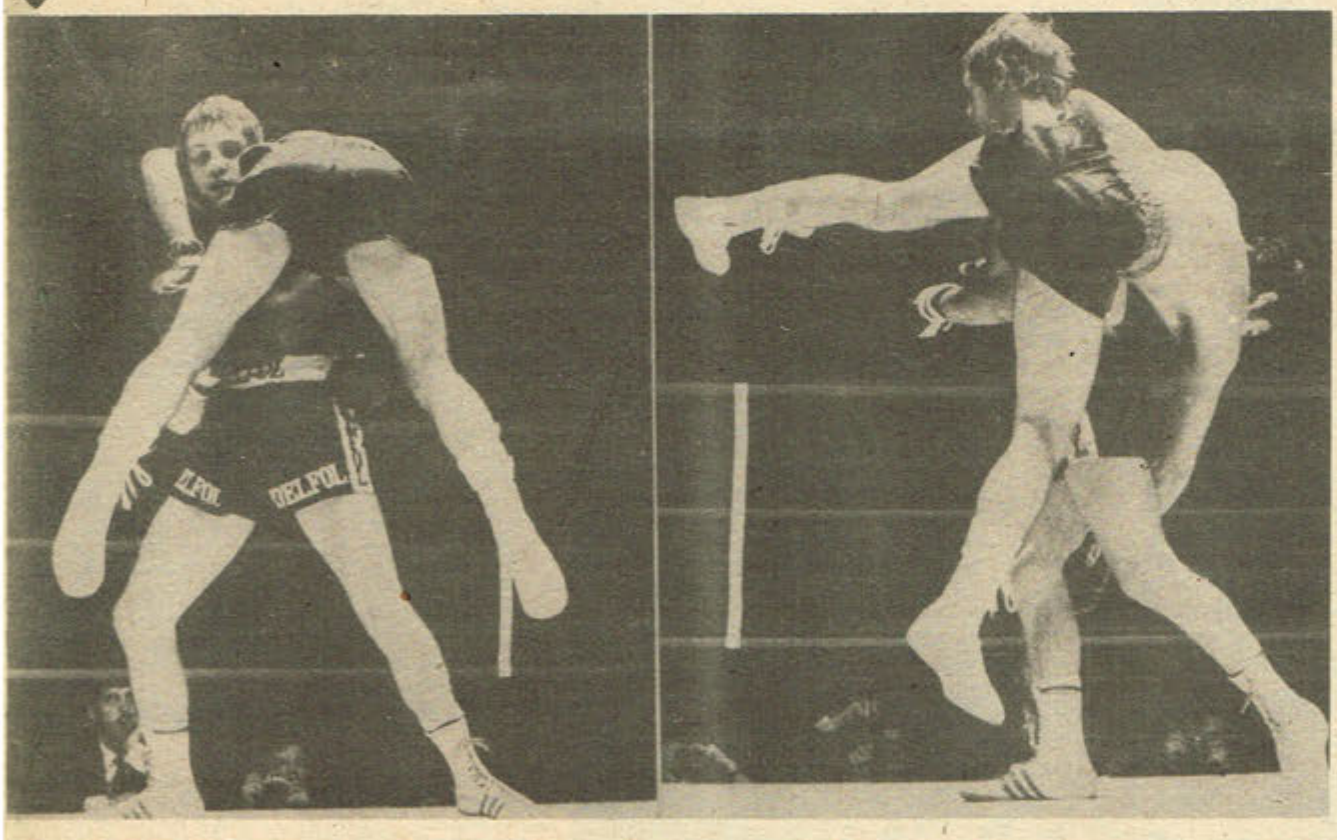
Бразилците идват в Англия пр 1966 г. като фаворити. Но в двубо Унгария се оказват безпомощни спрат набезите на Бене и Фаркаш резултатът става 2:1 за унгарци При една атака на бразилците е ка музен централният защитник на у гарския отбор Месьой – счупена е г ната му ръка. Но тъй като не е в можна смяна, ръката му е превър на и Месьой се връща на терена т то... ляво крило. При едно свое нап дение Бене създава истински ха пред вратата на бразилците и тях не им остава нищо друго, осв да го съборят в наказателното по Английският съдия Дадал отсъж дузпа. Но кой да я изпълни, след ка Бене, Фаркаш, Алберт нямат см лостта да поемат такава отгово ност? Тогава Месьой намества то ката с една ръка на бялата точ засилва се и... гол. Унгария побеждава с 3:1, а Месьой навярно е единстве ят играч в света, който е изпълн дузпа със счупена и превързана ръка

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

"БЛИЗНАЦИТЕ" ФРАНЦ И ХАНС НА ФУТБОЛНОТО ИГРИЩЕ В МЮНХЕН. ДВОЙНИКЪТ НА ФРАНЦ БЕКЕНБАУЕР – ХАНС РАШ, СЛУЖЕЩ В АРМИЯТА, Е ЧЕСТО ПО ПОГРЕШКА ОБЕКТ НА НАСТОЙЧИВО ПРЕСЛЕДВАНЕ ЗА АВТОГРАФ.

ТОВА НЕ Е ДЖУДО, А КАДРИ ОТ РЕДОВНИЯ БОКСОВ МАЧ, ИГРАН В КОПЕНХАГЕН, МЕЖДУ ДАТЧАНИНА КРИСТИАН ЛАРСЕН И ИТАЛИАНЕЦА АМАНДО ПАТРОНЕЛИ. АТАКУВАЩИЯТ ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ СЪС СИЛНО СВИТА НАДОЛУ ГЛАВА ИТАЛИАНЕЦ ЗАВЪРШВА НЕЕДНОКРАТНО В ТАЗИ СТРАННА ПОЗА – НА РАМОТО НА ЛАРСЕН.

СЪРФИНГ ЗНАЧИ ЕЗДА ПО ВЪЛНИТЕ... САМО ЧЕ ТОВА НЕ Е ТОЧНО ОПИТ ЗА ЕЗДА ПО ВЪЛНИТЕ...

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 1. Наш футболен треньор. 4. Футболист от "Берое". 7. Град във Франция. 8. Името на наша млада лекоатлетка. 9. Съветски футболен отбор. 10. Наш футболист. 12. Съветски лекоатлет, състезател по овчарски скок. 14. Шахматен термин. 16. Футболист от "Аякс" 19. Известен унгарски ватерполист. 22. Футболист от "Етър". 23. Наша състезателка по художествена гимнастика. 24. Изтъкнат съветски плувец. 25. Нечетно число. 26. Името на известна полска лекоатлетка. 27. Името на наш баскетболист.

ОТВЕСНО: 1. Прочут бразилски футболист от близкото минало. 2. Автомобилни състезания. 3. Съветски тежкоатле олимпийски шампион от Рим. 4. Безмо рен самолет. 5. Борба с бикове. 6. Баск болистка от "Марица"–Пд. 10. спортист 11. Отбор от Северна "Б" Р 13. Съветски футболен отбор. 15. Изв тен сенегалски лекоатлет на троен ск 16. Съветски футболен отбор. 17. Исп ски футболист. 18. Гребно състезание. Игра, подобна на билярд. 20. Наш баск болен треньор. 21. Развитие.

Съставил: Емил ЙОРДАН

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БРОЙ 1

1. Сикора (Мария). 2. Карпов. 3. Войнов Бобчев. 5. Оверат (Волфганг). 6. "Арарат" "Байерн". 8. Херера (Хелмио). 9. Озеров колай). 10. Янкова (Йорданка). 11. "Болоня". Павлов. 13. "Наполи". 14. "Сантос".

грешка

ФЕЙЛЕТОН ОТ Н. ЕЛИН И ВЛ. КАШАЕВ

Маршрутът на кроса минаваше покрай железопътна линия. Аз изведнъж се откъснах от основната група на трийсетина метра. Встрани от мене пъшкаше товарен влак. Аз увеличих скоростта и го изпреварих. Изглежда, това не се хареса на машиниста. Той продължително изсвири и също повиши оборотите. Аз знаех, че след три километра има прелез. Трябваше да го мина преди влака и затова усилих още повече темпото. Самолюбието на машиниста беше засегнато. Сега влакът летеше с пълна пара. Включих последната скорост.

Машинистът се подаде от кабината и ми викна нещо: я ме изруга, я ми предложи да се кача. Във всеки случай му махнах отрицателно с ръка.

Той се скри зад прозорчето и се зае да изстиска от дизела всичко, което можеше. Влакът бавно започна да ме настига. Но в този момент за щастие на мене сякаш ми израснаха крила и аз отново се откъснах напред.

От кабината на дизела изскочи помощник-машинистът и подскачайки по вагоните от покрив на покрив, се устреми към края на влака. Той в движение откачи няколко вагона. Облекченият влак се втурна напред и почти се изравни с мене, но аз обърнах джобовете си, изхвърлих носната си кърпичка и парче салам и олекнал, полетях напред. Влакът отново изостана.

Помощникът откачи последните вагони и ние останахме с локомотива насаме. Хвърлих шапковете и вълнените чорапи и успях да премина прелеза. Локомотивът се спря. От кабината скочи машинистът и размахвайки енергично ръце, се втурна подире ми. Наседял се в тясната кабина, сега той се носеше като леопард и въпреки упоритото ми съпротивление скоро ме настигна и ме хвана за рамото.

– Какво искаш? – недоволно го попитах.

– Слушай – задъхано продума той, – искам да те предупредя: един динамовец те догонва...

– И самият аз съм от "Динамо".

– Как?! – пребледня той. – Нима ти не си от "Спартак"?!

Машинистът ядосано се изплю, качи се обратно в кабината и даде заден ход...

Превел: Бончо ЛЮБЕНОВ

Трудна роля

Разказ от Борис РАЕВСКИ

Актьорът Евгений Пивоваров стоеше под душа, повдигаше с удоволствие ту едната, ту другата си ръка, навеждаше се, приклякваше, радостно, шумно пръхтеше като морж, потупваше се звучно по раменете. Беше имал през целия ден снимки и сега с радост бе захвърлил одеждите на испански гранд. Обърна се. Изведнъж забеляза пред своята кабинка режисьора Строков, едър, с патриаршеска брада, с неизменния си асистент. Стана му неловко: за голия не е много приятно да бъде обект на изучаване. Той дори засрамено се обърна с гръб.

– Като че ще стане... – присвил очи, замислено рече Строков.

– Като нищо – потвърди асистентът.

Подхвърлили си тези непонятни за Пивоваров думи, те замълчаха и продължиха в упор, придирчиво да го гледат, както се гледа шкаф в мебелен магазин. Почакаха го да се облече. Отидоха до закусвалнята и там, на масата, Строков му предложи да играе главната роля в неговия нов филм.

– Каква е ролята? – небрежно, опитвайки се да скрие радостта си, попита Пивоваров. Той бе сравнително млад още, беше се снимал само в епизодични роли и това неочаквано предложение го бе поласкало твърде много.

– Руски борец. Шампион.

– Шампион?! – артистът се учуди още повече. – Но за това се искат данни. Мускули, фигура...

– Нищо – успокои го Строков. – Телосложението ти е като на Аполон. Мускули ще направиш. Времето има.

– А защо не поканите истински шампион?

– Опит захме – махна с ръка Строков. – Нищо не излиза. По-лесно е да направиш от артист борец, отколкото от борец артист.

По пътя за дома Пивоваров се усмихваше. Шега ли е, такъв шанс. Главна роля! В къщи той съблече риза, панталон, изпъчи се пред огледалото, дълго и внимателно се заоглежда. Бе висок, малко поотпуснат, тридесетгодишен мъж. На младини беше се увличал по спорта, имаше развити рамене, добра стойка, но сега с тъга отбеляза, че е позатлъстял, че започва да се оформя дори коремче. А главното – няма я онази мощ, която винаги лъха от бореца, от изпъкналата му могъща гръд, късата сякаш излята шия, широките полегати плещи, яките като стълбове нозе.

...Шракна входната врата. В коридора ситно, силно зачукаха токчета. Той веднага позна: беше жена му. Тя влезе в стаята и остана с отворена от изумление уста, като го видя полуголо пред огледалото. Пивоваров побърза да обясни каква е работата.

– Ами заклинателят на змии? – попита тя.

През целия последен месец Пивоваров бе мечтал да играе тази забавна, с големи възможности роля: в студиото започваше да се снима нова кинокомедия. Но въпреки че бе участвувал в пробните снимки, колкото и да бе обидно това, смятаха да поверят тази роля на друг. Той сви рамене:

– Че какво не му харесваш на шампиона?

– Е, разбира се, пак са те минали – въздъхна тя. – Какво ще ми го сравняваш.

Тя изобщо имаше своеобразен вкус, жена му. Обичаше например само комедии. Животът е труден, казваше тя, хората са изморени, на кино отиват, за да се повеселят, да се посмеят. А всичките тези психологични драми не са никаква почивка, а напротив.

Пивоваров едва изчака няколко дни (за солидност – нека режисьорът не си въобразява, че е обезумял от радост и без да се замисля, се хваща за тази роля) и даде съгласието си.

– Отлично – одобри Строков. – Снимките започват догодина. А засега работи. Треньор ще ти намеря.

Три дни по-късно Пивоваров се отби в спортната зала при Дома на офицера. На дебелия мек квадратен килим, наподобяващ десетперсонен дюшек, пъшкаха двама борци от полутежка категория. Огромните им масивни тела лъщяха, сякаш намазани с олио. На ниска пейка седяха още шестима, наблюдавайки схватката.

– Аз... при Гургенидзе – смутено промълви Пивоваров, обръщайки се към един от спортистите, як младеж с бели, едри като клавиши зъби. Онзи посочи с очи висок мъж със смолисто черни коси и също тъй черни, бързи, живи очи. Треньорът се оказа в течение на нещата.

– А, другарят от киното! – възкликна той, мачкайки дружелюбно ръката на Пивоваров. – Щом трябва шампион – ще направим шампион. Какво има да се говори?

Той говореше правилен руски, но със забележим кавказки акцент. По негово указание Пивоваров се съблече и седна до другите. На тепиха вече "работеше" нова двойка. А актьорът се чувствуваше доста неловко. Наоколо му бяха все млади, жилави момчета, до техните могъщи загорели тела неговото изглеждаше странно, смешно дори. Той се страхуваше, че темпераментният треньор ей сега ще му предложи да премери силите си с някой от тях. Да, доста забавно би било за тези млади, закачливи младежи, шегуващи се с всичко.

Но грубоватият на вид треньор всъщност се оказа деликатен, той сякаш беше забравил за него, не го закачаше, даваше му възможност да се огледа, да се успокои. И едва когато спортистите си тръгнаха, повтори с усмивка:

– Щом трябва шампион – ще направим шампион. Какво има да се говори?!

Той накара актьора да направи няколко упражнения, да потича, да поскача, изложи му накратко основните правила на борбата, даде му някои съвети. На другия ден Пивоваров отиде в спортния магазин. Купи гирички и пудовка. Животът му започна рязко да се променя. Беше свикнал (както повечето актьори) да става късно, в десет, единадесет часа. Но треньорът сега беше предписал строг режим: "Ставане в осем, до 8,30 гимнастика!"

– А кога ще спя? – попита объркано артистът.

– От 12 до 8. Какво има да се говори?!

– А гимнастиката? Задължително? – съвсем се вкисна отвикналият от това Пивоваров.

– Абсолютно! Без гимнастика няма шампион!

Ежедневно започнаха и тренировките в зала. Тялото го болеше, сякаш го бяха били предния ден. Боляха ръцете и особено плещите, боляха краката, и то така, че не можеше да докосне прасците си, бодеше го в кръста, вратът му беше като вдървен. "Така ще е първите дни. После ще мине!" – успокояваше се той, но настроението му си оставаше все същото. Денят беше по разписание, по час. Зарядка, тренировки на тепиха, кросове. Жена си почти не виждаше. Когато тя отиваше на работа – той още спеше. Когато се връщаше – беше на спектакъл. Когато пък се прибираше той – вече спеше тя. "Всичко ни е наопаки – оплакваше се жена му. – На другите и ролите като роли, а тук ти идва до гуша..." Сам Пивоваров понякога съжаляваше, че се е хванал с тази история. Толкова труд, а дали ще излезе нещо?! Как да постигне това на екрана да се получи един истински борец, а не жалка бутафория, която може само да разсмее или раздразни?!

Първоначално Пивоваров отработваше хвърлянията с чучело. Чучелото бе страшно: някакъв брезентов чувал, натъпкан с п и пясък, вместо глава – футболна топ ще има, крака не. То напомняше и снеж век, и градинско плашило. Но с него вси получаваше гладко. Полусуплес, хв през гръб – и чучелото е туширано. Но противник хватките "не вървяха", п ваха се трудно, нечисто.

Скоро започнаха да работят по сце Актьорът го прочете няколко пъти. Бе тория за прочут руски борец, самороде лант, състезавал се едва ли не до дн старост по всички краища на света и давал прославените си съперници. Всичко бе добре. Лошото беше, че във бе слабо показан личният му живот, т те мисли и чувства. Зрителят щеше вижда главно на тепиха и край него.

– Нищо – успокоително каза режисьорт Това е първият вариант. Авторът ще доработи...

А тренировките в зала продължав Гургенидзе обичаше да повтаря: "За бор вратът е като спасителния пояс за удав ка!" И актьорът скоро се убеди колко верен е този афоризъм. Здравият врат спасява борца и в най-безнадеждното положение. Но за да издържиш "на мост", трябва ежедневно да тренираш, "да правиш врат", както казват борците. А това е работа досадна и уморителна. Отгоре на всичко ще се случи и треньорът да ти седне на корема, докато си на мост, седи си като на пейка, а ти трябва да устоиш, въпреки че ти се струва, че от страшното напрежение вратните ти прешлени ще изпращят.

Уморен, съвсем завъртян в непрекъснатия кръговрат от спектакли, репетиции, тренировки, Пивоваров често си мислеше: "Какво значи да не ти върви, а? Колко сили само губя с тази проклета борба! А има типове играят лекари, шивачи... Никаква специална подготовка. Красота!" Но иначе често се спираше пред огледалото, оглеждаше се. "Раменете станаха по-широки – с удоволствие отбелязваше той. – И бицепсите се издуха..." Външно Пивоваров вече наподобяваше истински борец. И се зарадва много, когато Веднъж чу след себе си прошепнатите от някакво хлапе с уважение думи: "Този кой беше? От "Динамо"?..."

Мина повече от половин година. Подготвителният период приключи. Започнаха снимките. В огромния централен павилион на студиото от сутрин до вечер удряха чукове, стържеха рендета, звънтяха триони – дърводелците строяха цирк. В снимачни дни първите редове се изпълваха със статисти: имаше и старци, и студенти, и момичета, и някакви интелигентни възрастни дами. А на задните редове, потънали в лек дим (пиротехниците специално опушваха павилиона, за да се създаде усещане за перспектива) боядисани хорски силуети от шперплат – това беше "мълпата".

След като снимките започнаха, Пивоваров се почувствува по-уверен. Преследвалите го колебания изчезнаха. Трябваше да се работи, време за размисъл не оставаше. Натоварването бе огромно. И най-незначителната сцена се повтаряше на тепиха безброй пъти с цел да се постигне пределна точност и изразителност на всяка дума, на всеки жест. По цели дни актьорите бяха, както казват спортистите, в "загрято състояние". В края на деня Пивоваров усещаше страшна умора.

Много и много метри вече бяха заснети, а Пивоваров преглеждаше готовите епизоди и рът усети, че сцената върви леко, живо, естествено. Когато след това гледаха заснетите кадри, оказа се точно така.

...И изведнъж всичко приключи. Внезапно настъпи тишина и спокойствие. Това бе почти невероятно. Такова чувство познавам може би само моряците, когато осембална буря изведнъж се смени с пълно затишие. Снимките бяха завършени! Наистина имаше още много работа: монтаж, озвучаване, музика и т.н., но това вече не засягаше Пивоваров.

Първите два дни той почиваше. Почиваше примитивно, но за друго сега и не мечтаеше. Спеше много, седеше си в градинката с притворени очи, хранеше гълъбите на площада около старата църква. Беше така приятно да забравиш всякакви суплеси и хвърляния, да забравиш омръзналия ти тепих, да изоставиш преди всичко гимнастиката. Така минаха няколко дни. Но скоро Пивоваров усети някаква празнота. Нещо не му достигаше. И изведнъж почувствува колко му липсват и темпераментният Гургенидзе, и веселите първоразредници, и мекият тепих...

Пивоваров излезе на улицата. Радваше се на светлината и топлия ден – и все пак нещо го ядеше. Пресече площада, отмина моста, погледна часовника и изведнъж (неочаквано дори за себе си!) свърна към Дома на офицера. В залата бе прохладно. На ниската тясна пейка седяха петима, а на тепиха "работеха" двама от тежка категория. Около тях със свирка в уста се въртеше Гургенидзе.

Посрещнаха го радушно. Нечия здрава ръка го потупа осезателно. Някой го поздрави басово. А младежът със зъбите като клавиши каза: "Какво стоиш като гостенин? Свалявай панталоните..." Но Пивоваров не се съблече, студията не плащаше повече за тренировките му, струваше му се някак си неудобно да експлоатира Гургенидзе. Сякаш досетил се за мислите му, треньорът изкомандува: "Следваща двойка Лимонов – Рюмин, да се готвят Пивоваров и Мясников..."

И скоро Пивоваров само по гащета пълзеше по тепиха, атакуваше, бранеше се, настъпваше отново. А когато двубоят завърши, той застана под звънките режещи струйки на душа и усети как на душата му отново е леко и ясно, как тялото му е пак младо, изпълнено със сила.

"Е, не – помисли си той. – Няма да ме изгоните така лесно от тази зала! Ще има да взимате!"

екран

...ВЪЗРОДЕНИЯТ...

Една заран бедняците от най-крайния старозагорски квартал осъмнали приятно изненадани – в двора на току-що завърналия се от "странство" техен комшия, бивш шампион по борба на Испания и настоящ комунист, Никола Илчев бил поставен един голям дюшек. А домакинът, след като се попремятал сам, извикал най-едрия от насъбралите се и направили "пехливанлък". И от този собственоръчно изработен примитивен "тепих" започва бурната си история борбата в Стара Загора. История, позната небивал разцвет в първите години след победата на Девети септември и донесла всеобщо признание, история, за съжаление отклонила се преди години от шаблона "славно минало, щастливо настояще, оптимистично бъдеще", история на едно ново възраждане. История като история – постоянна и променлива, история на един град, който бе и си остава борцовата Мека на България...

Въпреки желанието ми да се преборя с "шаблона" не мога да прескоча имената на първите. Не само заради историческата правда, а защото това бе едно поколение, за което дори думи като "пионери" и "корифеи" изглеждат безнадеждно крехки, за да подпрат грамадата на техните успехи. Защото зад тях стоят

След като две д
на "Берое" бе сб
сега трябваше д
то бе най-трудн
та на безимене
се отрече, че инг
на спорта (а Ст
без ВУЗ. . .) "про
Христов, Т. То
световния шамп
Колев, Н. Динев,
надиграл всеки с
зад тази "обек
скрием ориент
(както сполучли
местен деятел),
ше по това вре

1 КОГАТО ОЧИТЕ
КАТО ТЕЛЕВИЗИ
ПЪТЯТ ДО ПОБЕД

2 НЕНО ДОНЕВ –
ЛЕНИЕ, ЕДИН О
ТЕМПЕРАМЕНТНА
ЛИКА, КОЯТО. .

3 . . . ЖАДУВА
МИ СЪСТЕЗАНИ
ВИТЕЛНА ЗАЛ

4 И ТОЗИ ПР
ГИЕВ ЩЕ НА
ГЛАВА.

2

Наталия Крашенинникова – една от съветските майсторки на художествената гимнастика, които се готвят за световното първенство в Ротердам.

СПОРТИСТ СТАРТ НАРОДНА МЛАДЕЖ НА ТРИДЕСЕТГОДИНАТА

БОРИС ГЕОРГИЕВ – заслужил майстор на спорта по бокс. Многократен републикански шампион. Състезавал се е с цветовете на армейското дружество. Завоюва първия най-голям успех на българския бокс на олимпиадата в Хелзинки през 1952 г. – бронзов медал. Това бе и първият олимпийски медал, спечелен от български спортист. В годините на активната си състезателна дейност бе постоянен участник в националния отбор и негов капитан в отговорни международни срещи и турнири.

СТАРТ

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

·ОЛИМПИАКОС·
ГЪРЦИЯ

Един от най-популярните гръцки клубове, който тая година чествува своята 50-годишнина. Носител на 19 шампионски титли, печелил 16 пъти националната купа, едновременно шампион и носител на купата за 1973 г. Играе мачовете си на стадион "Караискакис" в атинското предградие Пирея. Цветове – бяло и червено.

Състав (от ляво на дясно): клекнали – Лосанта, Гиуцос, Деликарис, Пападимитриу и Триантафилос; прави – Глезос, Келесидис, Сиокос, Синетопулос, Ангелис и Гайтадзис.